

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GROTE MAGYAAR

N° 2306

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GROTE MAGYAAR

HOOFDSTUK I

EEN WRAAKZUCHTIGE VROUW

Het kon ongeveer elf uur in de ochtend zijn, toen er een kleine, fraaie auto stopte voor een groot huis in de Rue Choiseul, bestuurd door een elegante, zeer schone vrouw, met een bleek gelaat, die het contactsleuteltje in haar tasje deed, de portieren afsloot en de auto tegen het trottoir geparkeerd liet staan, en het poortgewelf binnenliep, waar zij haastig voorbij de portiersloge schreed, zonder links of rechts te kijken en de brede trap opliep, die halverwege het poortgewelf een aanvang nam.

Op de tweede verdieping bleef zij staan en haalde haar spiegeletje uit haar tas om haar gelaat daarin aan een kritisch onderzoek te onderwerpen.

En zij zag een buitengewoon knap gelaat met schitterende, donkere ogen, een olijfgleurige tint, tanden als parelen en het uiterlijk van een Roemeense, een

Poolse, kortom een Slavische vrouw...

Zij kon omstreeks vijf of zes-en-twintig jaar zijn, en klaarblijkelijk was zij op dat ogenblik ten prooi aan een heftige opwinding, die zij slechts met de grootste moeite wist te onderdrukken.

Nadat het poederdonsje voor de dag was gekomen en gebruikt, nadat ook de lippenstift dienst had moeten doen, drukte zij op de elektrische knop naast de woningdeur, wachtte vol ongeduld tot deze geopend werd door een huisknecht die met grote verbazing naar de vroege bezoeker keek, en haar wel scheen te herkennen, maar dit niet goed durfde te doen blijken.

— Is mijnheer Henri Dompierre thuis? vroeg de jonge vrouw.

— Mijn meester is wel thuis, madame, maar ik vrees, dat hij op dit vroege uur...

— Zeg hem dat Louise de Champfleury hem wil spreken, onmiddellijk en voor een zeer dringende zaak, dan zal hij me wel ontvangen, denk ik. Geef je ook maar die moeite niet; ik denk wel dat ik hem zelf zal kunnen vinden.

Glad als een aal schoof zij lenig voorbij de verblufte bediende, die nog maar juist de tijd had om de brede huisdeur weer dicht te trekken, en haar te volgen, toen zij met vlugge schreden door de gang liep, en achtereenvolgens een paar deuren opende, totdat zij eindelijk werd verwelkomd door een kreet van verrassing, zo niet van schrik.

In een van de vertrekken was een nog jonge man opgesprongen, met een fijn, wat verwijfd gezicht en het uiterlijk van iemand die zijn nachten merendeels wakend en feestend doorbrengt. Hij greep de bezoeker bij beide handen, trok haar het vertrek binnen, en zei kortaf tot de bediende die met een verontschuldigend gezicht in de deuropening was blijven staan:

— Het is goed, Adolphe. Ik verwachtte Madame.

Deze jongeman had zich overtuigd dat zijn bediende was heengegaan, trok vervolgens snel een dikke portière voor de gangdeur, deed hetzelfde voor een zijdeur, die tot een kleine rookkamer toegang gaf, en wilde toen door een derde deur zijn slaapkamer binnengaan, terwijl hij mompelde:

— Excuseer mij een ogenblikje, ik verwachtte natuurlijk geen bezoek, ik zal mijn coin du feu ruilen tegen mijn colbert.

— Houd dat mooie huisjasje maar aan laat je colbert hangen, en luister naar me, viel de vrouw hem op scherpe toon in de rede. Want wat ik je te zeggen heb is van groot belang, en ik zou je aanraden de zaak niet al te luchtig op te vatten, want er konden dezer dagen wel eens harde klappen vallen, van een zijde, waarvan je ze niet verwachtte.

De jongeman was een weinig bleker geworden, en zijn gelaat tekende ongerustheid, toen hij de jonge vrouw naar een sofa trok, naast haar ging zitten, en met gedempte stem vroeg:

— Wat is er dan? Is er iets uitge-

lekt? Is er geklapt? Het lijkt mij toch bijna niet mogelijk.

— Nog heel wat ergers. Luister. Van nacht is ontdekt, wie de Koning van Parijs was.

Henri Dompierre maakte een halve lichtsprong, en slechts met moeite kon hij een kreet smoren van ontsteltenis en ongelooft.

Toen bracht hij er uit:

— Maar niemand wist dit, niemand Louise!

— Ik wist het, hernam de vrouw kortaf.

— Jij? Heb jij het geweten? kreet de jongeman.

— Van het begin af aan. Ik was de enige, en ik ben het ook geweest, die hem heeft verraden, hem en zijn hele onderneming, de Romeinse en de Griekse feesten, de balletten, kortom, dat hele gedoe van speelzaal, restaurant en dancing.

— Je wist wie het was, je hebt hem verraden, en je komt dit mij bekennen?

— Ik heb hem verraden, dat is zo, maar ik deed het tegen mijn wil. Ik was gehypnotiseerd, en raad eens door wie?

Dompierre maakte een gebaar van onwetendheid en onmacht, en snijdend klonk de stem van Louise de Champfleury toen zij ten antwoord gaf:

— Door John Raffles.

— Dat stinkdier is dus in Parijs? stamelde de ander.

— Dat stond voor mij al een week lang vast, luidde het antwoord. Er zijn hier dingen gebeurd, die iedereen met een greintje verstand aan niemand anders had kunnen toeschrijven dan aan Raffles. Ik bespaar je een opsomming, om je dadelijk tot de kern van de zaak te brengen, die mij hierheen heeft gevoerd. De ochtendbladen hebben dus nog in het geheel geen bericht gebracht over de zaak in Auteuil?

— Geen woord heb ik er over gelezen, herhaalde Dompierre.

— Dat is ook bijna onmogelijk, want het gebeurde om bij vieren, deze ochtend, toen moesten wij nog allemaal naar het politiebureau worden overgebracht. De Koning van Parijs zelf, zijn assistenten, de gasten die er toen waren in

hun Griekse gewaden, het geld dat op de speeltafel lag, de danseressen, die maar juist de gelegenheid kregen om een mantel om te slaan, de hele poppenkast.

— Ik begrijp er niets van, zei Dompierre ontzet. Vertel mij geregeld, anders zal ik er gek van worden. Wat is er precies gebeurd?

— Dat zal ik je vertellen. Het is jou natuurlijk beter dan wie ook bekend, dat er enige maanden geleden in Parijs een soort geheime vereniging werd opgericht, en aan het hoofd daarvan stond een man, die ik alleen kende, en die men nooit anders aansprak dan als de Koning van Parijs. Het doel van de vereniging heette te zijn, het organiseren van nachtelijke feesten naar het oud-Griekse en het oud-Romeinse model. Die feesten hadden plaats diep onder de grond, en op het terrein van een heel oud huis in Auteuil. Men kon niet anders toegang krijgen dan op vertoon van een rood benen plaatje met het insigne van de Koning, en de naam van de gast aan de andere kant. Dat was natuurlijk om te voorkomen dat ongewenste bezoekers zouden komen opdagen.

— Dat alles weet ik, viel Dompierre haar met enig ongeduld in de rede. Ik zelf ben daar enkele keren geweest, ik ken de rode benen plaatjes. Ik heb er geld verloren...

— Wel, dat was nu juist het intrinsieke doel, antwoordde de vrouw sarcastisch. Want de Koning van Parijs had die vereniging gesticht om zijn lieve medemensen te plunderen. Hoe dat ging behoef ik je niet te zeggen, dat zal gauw genoeg aan het licht komen. Laat het je voldoende zijn dat ik je toevertrouw, dat er op zo'n avond wel eens een paar miljoen francs in de zakken van de Koning van Parijs overgingen, na aftrek van zijn onkosten, en die waren natuurlijk reusachtig groot. Hij liet acrobaten optreden, koorddansers, berentemmers, een heel ballet, hij had een paar dozijn negers in dienst, van de sterksten. Maar dat alles weet je. Weet je ook wat er een paar dagen geleden des nachts is voorgevallen in de onderaardse feestzaal?

— Niets weet ik er van. Wat was dat dan?

— Een van mijn kennissen, een jong bloedje, verloor die nacht de rest van zijn fortuin, en pleegde zelfmoord, door zich in zijn Romeinse zwaard te werpen. Maar de slaven van de Koning van Parijs droegen hem naar een eenzame plek aan de Seinekade, en zo liet men het voorkomen, alsof hij het slachtoffer was geworden van een troep apachen.

— Afschuwelijk, stamelde Dompierre, die geen oog had afgewend van het schone, bleke gelaat van zijn bezoekster, en maar niet genoeg scheen te kunnen krijgen van de gloed van haar fonkelende ogen.

— O, zo iets komt méér voor, hernam de vrouw kort, terwijl zij haar schouders ophaalde. Dit is niet de hoofdzaak. Die ligt heel ergens anders. Want op die zelfde nacht werden er van tien of twaalf damesbezoeksters prachtige juwelen geroofd in de vestiaire, en daarbij werden vier van de slaven zo lelijk toegetakeld, dat zij er over een maand nog wel de gevolgen van zullen dragen. Voor mij stond het toen al zo goed als vast, dat Raffles hier aan het werk was geweest, en toen ik ook nog ontdekte, dat twee bezoekers met nagemaakte benen fiches waren binnengekomen, toen werd mijn vermoeden haast zekerheid. Ik ben gewoon om de mensen, met wie ik te doen krijg, scherp op te nemen, en mijn aandacht was al gauw gevallen op een Romeinse veldheer, die ook veel belang in mij scheen te stellen.

Dompierre liet een gebrom horen en de vrouw viel zichzelf met een zonderlinge glimlach in de rede.

— Nog altijd jaloers? En nog altijd verliefd ook?

— Je weet dat ik alles voor jouw bezit zou willen geven, Louise.

— Des te beter, zei de bezoekster koeltjes, dat zal ik onthouden, en aanstonds zal ik gebruik van die mededeling maken. Wacht maar rustig af 'tot we zover zijn. Ik was die nacht daar met dezelfde knaap die op zo'n dwaze manier aan alles een einde maakte en zich in zijn zwaard wierp. Ik maakte toen het vaste voornemen, niet eerder te rus-

ten voordat ik de man ontmaskerd had, die zo onbeschaamd bij ons was binnengedrongen. Was het inderdaad Raffles, dan zou hij, dat wist ik zeker, niet rusten alvorens hij had ontdekt wie de Koning van Parijs was. Hij vermoedde of hij wist, dat ik in verbinding stond met dat geheimzinnige opperhoofd, die op de feestavonden gemaskerd verscheen, hoog boven op een trap, vergezeld door twee slaven, en ik begreep wel dat hij daarop zijn plan zou grondvesten om achter de identiteit van onze aanvoerder te komen. En zo kwam het ook uit. Gisteravond, in de Moulin Rouge, maakte een heer werk van mij, in wie ik onmiddellijk de Romeinse legeraanvoerder herkende. Maar je zult wel begrijpen, dat ik daar niets van liet blijken. Ik nam onmiddellijk mijn maatregelen, ik deed alsof ik naar zijn zoet gevele luisterde, ik hield mij alsof hij mij veroveren kon, en die nacht nam ik hem met mij mee naar mijn huis.

Dompierre verbleekte zichtbaar, en weer klonk dat doffe, grommende geluid achter in zijn keel, maar zij legde hem vlug de hand op de mond, en vervolgde met een minachtend glimlachje:

— Stel je niet zo dwaas aan. Maar verder, er gebeurde iets, waarop ik onmogelijk had kunnen rekenen.

Ten prooi aan woede en vertwijfeling was Louise de Champfleury opgestaan en begon zonder enig gerucht het vertrek op en neer te lopen, terwijl Dompierre haar met zijn blikken verslond. Zij zag er waarlijk uit als een moede tijgerin, die langs de spijlen van haar hok heen en weer loopt, uren lang, hunkerend naar de vrijheid.

Dit duurde zo wel vijf minuten, en toen pas scheen zij zich voldoende beheerst te hebben om te kunnen vervolgen:

— Het was mijn doel, iets in zijn wijn te doen, waardoor hij bijna aanstonds bedwelmd zou raken, en dan hadden mijn twee negerslaven hem met een auto gebracht naar een plek, aan mij bekend, waar wij hadden kunnen uitmaken wie hij was. Bleek het inderdaad Raffles te zijn, zoals ik stellig meende te weten, dan was zijn voornamelijk getekend

en in het andere geval zouden wij hem een waarschuwing geven, die hij niet zo gauw zou vergeten. Want de Koning van Parijs is buitengewoon machtig, tenminste dat was hij tot deze nacht. Maar hoezeer had ik die man onderschat. In een spiegeltje volgde hij mijn bewegingen, zag dat ik wat poeder in zijn wijn schudde, weigerde zijn glas aan zijn lippen te brengen, en toen ik om de beide negers belde, maakte hij met die twee reuzen korte metten, en wist hen in enkele tellen te ontwapenen en te overwinnen.

— En toen heb je 'uit vrees...

— Uit vrees? onderbrak Louise hem op heftige toon. Niets zou ik verraden hebben, al had hij mij met de revolver op de borst gedreigd. Maar hij paste een ander middel toe, waartegen ik niet bestand was: hij hypnotiseerde mij.

— En je liet het toe? riep Dompierre op een toon van ongeloof.

— Toelaten?... Ik kon mij onmogelijk verzetten. Geloof maar niet dat ik niet trachtte mij te verdedigen. Maar de kracht van zijn blik was onweerstaanbaar, ik voelde mij machteloos als een kind, het bewustzijn ontzonk mij en ik wist dat ik verloren was, en willoos alles zou doen, wat hij mij zou bevelen. Nu, het heeft niet lang geduurd of ik ontdekte, wat ik op zijn bevel had moeten uitvoeren. Hij belde de politie op, en een heel legertje, ruim honderdtwintig man, begaf zich deze nacht tersluiks naar het grote huis in Auteuil, hetwelk Raffles reeds bezocht had, zonder dat hij kwam te weten hoe de Koning van Parijs daar op zijn beurt binnenging. En dat juist heb ik verraden, als een gehoorzame slavin ben ik voor die troep uitgelopen, heb alle deuren aangewezen, heb gezegd hoe ze geopend moesten worden, bracht de inspecteur en de mannen en Raffles natuurlijk ook, in de geheime gang, om kort te gaan: zij overvelden de aanwezigen, heel onverwacht, inbegrepen mijn vriend, de Koning; het hele stel werd naar het naastbijzijnde politiebureau overgebracht in twaalf grote overvalwagens, en daar ontdekte men wie die geheimzinnige man met zijn rode mantel en zijn masker was. En

wie denk je dat het geweest is, Henri?

— Hoe kan ik dat weten? vroeg Dompierre, die de hand van de vrouw gegrepen had.

— Het was de Commissaris van Politie van de wijk Auteuil,

— Het is niet waar, riep Dompierre met een kreet van ongelooft.

— Het is zoals ik zeg. O, in Parijs is het misschien iets nieuws, maar in steden als Chicago en New York vindt men dat niet eens zo héél gek. Ik behoef het nu niet geheim te houden, want vanavond zullen alle bladen er natuurlijk over uitweiden. Er waren wel twintig politieagenten zijn medeplichtigen, die daar natuurlijk veel geld mee verdienden, en juist daardoor was het bijna onmogelijk, iets van die nachtelijke bacchanaliën te ontdekken. Zo zou het ook gebeven zijn, als die duivel, die Raffles er zich niet mee bemoeid had.

— Maar, hoe hebben ze jou dan vrij gelaten? stamelde Dompierre, die met grote ogen had toegeluisterd.

— Wel, dat was een galanterie van Lafontaine, mijn Commissaris. Hij zei dat ik met de zaak volstrekt niets uit te staan had gehad, en alleen maar als geïnviteerde gast daar was gekomen. Ik voelde trouwens heel goed, dat ze mij bleven wantrouwen, en mij alleen op vrije voeten hebben gesteld in de hoop, dat ik vroeg of laat hun verklikkers wel op het spoor zou brengen van medeplichtigen, die nu nog de dans ontsprongen zijn. Maar maak je niet ongerust, op het ogenblik hebben zij mij niet gevolgd.

— En die Raffles? Die geheimzinnige rotzak?

— O, die was plotseling verdwenen, alsof hij in de grond was gezonken, zelfs nog voor het hele stel de ondergrondse feestzaal had verlaten, om te worden weggebracht door de politie. En met hem verdween ook een massa geld van de speeltafels en handenvol juwelen, daarvan ben ik zeker. Nu weet je het, en nu kom ik tot het eigenlijke doel van mijn bezoek. Je hebt wel eens gezegd, Henri, dat je me liefhad.

— Je weet wel dat ik je aanbid, Louise. Je hebt me nooit willen verhoren.

En hoe dikwijls heb ik niet de lust in mij voelen opkomen de man te vermoorden, die voor een kort ogenblik je hart gewonnen had.

— Nu, wie weet kom ik nu wel eens tot andere gedachten, mits je ons wilt helpen.

— Helpen? Waarmee?

— Helpen om ons te wreken op Raffles, om hem onschadelijk te maken. Geef je dat een vrouw als ik nog een week zou kunnen leven met de gedachte door een man te zijn bespot, ik, die een Koningin ben geweest in mijn rijk, en naar wier gunsten vorsten vruchteloos gedongen hebben? Ik zou krankzinnig worden bij het denkbeeld, dat hij mij zou durven uitlachen, en met de buit zou gaan strijken. Dat hij de Koning van Parijs heeft ontmaskerd, wat kan me dat schelen? Maar dat hij mij zelf heeft gehoond, vernederd, dat kan ik niet uitstaan.

— Maar in welk opzicht zou ik je van dienst kunnen zijn? vroeg Dompierre.

— Dat is heel gemakkelijk. En ik zal je zeggen welk plan ik bedacht had, terwijl ik hierheen reed. Om Raffles terug te vinden in Parijs, dat is bijna onmogelijk. Maar men kan het toeval te hulp komen. Men kan speculeren op zijn begeerte naar geld en goed, en vooral naar juwelen. Het is alsof hij uitsluitend naar Parijs is gekomen, om hier zijn voorraad kostbare stenen aan te vullen. Welnu, wij zullen hem die stenen als het ware voor de voeten leggen, en als hij er dan zijn handen naar uitstrekt, dan zullen wij toeslaan, en wel zorgen dat hij zich nooit meer opricht.

— Maar ik begrijp nog steeds niet...

— Je zult het aanstonds horen. Onder de vrienden is een man, een Hongaar, die uitmuntend geschikt is voor de rol, die ik hem heb toegedacht. Hij zal een rijke bojaar zijn, kort na de overname der regering door de communisten gevlucht uit zijn land, en bezitter van een massa prachtige diamanten, safieren robijnen en meer van dat spul, die hij hier wil verkopen. Natuurlijk zullen de stenen net zo vals zijn als de man, dat hoop ik tenminste, want als het moet

zou ik Raffles zelfs met mijn eigen diamanten en parels lokken, maar het komt er vooral op aan, dat hij woont in een huis, geschikt voor mijn plannen. Een hotel is volkomen onbruikbaar. Maar nu weet ik dat een van jouw huizen dezer dagen door de huurders verlaten is, en ik vraag je alleen maar, ons dat huis tijdelijk af te staan, totdat ons plannetje gelukt is.

Dompierre was wéér verbleekt, en hij moest zijn lippen een paar malen bevochtigen voor hij kon vragen:

— Wat zal het lot zijn van Raffles, als hij inderdaad in de val loopt?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk gaat hij er aan, antwoordde de vrouw ijs-

koud. Een man als hij mag niet blijven leven en ons voortdurend in de wielen rijden. En nu spreek ik nog niet eens van mijn persoonlijke wraak.

— En daarbij zou ik je moeten helpen? riep Dompierre ontzet. Louise, dat kun je niet van mij vergen. Ik wil alles voor je doen, ik wil...

— Hij kon niet verder spreken.

Louise had hem alleen maar even aangekeken, met haar grote, glanzende ogen en de armen om zijn hals geslagen, toen begon hij te stotteren.

Zij wist dat hij haar slaaf was, haar blind werktuig, dat hij alles om harenwille zou doen, en dat zij nogmaals gezevierd had.

HOOFDSTUK II

DE GROTE MAGYAAR

Sedert enige dagen stonden de Parijse bladen vol bijzonderheden aangaande Peter Tarnoczy de Jesernicze en de schat van juwelen, die hij naar Parijs had meegebracht, teneinde daar een poging te doen om ze te verkopen.

Onder die juwelen blonk vooral de grote Magyaar uit, een zeer fraaie diamant van het zuiverste water, waarvan de waarde op ongeveer veertig miljoen francs werd geschat, hoewel 't dan geen goudfrancs waren en waarvan werd verzekerd, dat de steen deel had uitgemaakt van de Hongaarse kroonjuwelen, in de tijd toen Hongarije nog onder de invloed stond der Turken.

Men zag Tarnoczy bijna iedere ochtend in zijn fraaie auto rondrijden in het Bois de Boulogne dan telkens omstreeks een half uur in het bekende restaurant aan de grote vijver vertoeven en daar, hetgeen als een zeer grote bijzonderheid werd vermeld, een glas melk dronk, waarin een flinke scheut kummel was gedaan.

Wat de juwelen aangaat, Peter Tar-

noczy scheen daar heel zuinig op te zijn, want slechts twee reporters, de een van de Temps, de ander van de Figaro, hadden toestemming gekregen, een blik te werpen op de verzameling juwelen van allerlei aard, met de grote Magyaar aan het hoofd, waarbij de eigenaar de voorzichtigheidsmaatregel had genomen, daarbij tevens een paar detectives uit te nodigen.

Met de verkoop scheen het intussen niet zo vlot te gaan en dat was niet zo verwonderlijk, want Tarnoczy vroeg een zeer hoog bedrag voor zijn juwelen en wilde de partij niet schenden door ze stuksgewijze van de hand te doen.

Men wist dat hij zich een allermooiste brandkast had aangeschaft en niet voornemens scheen te zijn, zijn schat toe te vertrouwen aan de handen van een bankier of ze in de safe van een bank te doen bewaren.

Sommige bladen hadden daarover hun verwondering te kennen gegeven, maar de Hongaar had verklaard, liever zelf de verantwoordelijkheid te dragen, dan

zijn juwelen bij een juwelier onder te brengen. Men kon hem niet geheel en al ongelijk geven, nu de brutaalste berovingen, zelfs midden op de dag, schijnbaar ongestraft konden plaats vinden en geen enkele goudsmidswinkel, hoe goed beschermd ook, meer veilig scheen te zijn.

Tarnoczy bleek een stafdienspersoneel te hebben meegebracht, bestaande uit vijf koppen, namelijk een chauffeur, een butler of maître d'hôtel, een kamerbediende, een particuliere secretaris en een kok.

Het is waar, dat de dagbladen nog altijd vrij wat ruimte beschikbaar stelden voor de opzienbarende zaak van Auteuil en de corrupte commissaris van politie, die zich zo plotseling ontpopt had als een zeer gevaarlijk sinjeur, als Koning van Parijs, zoals hij zichzelf blijkbaar gaarne hoorde noemen.

Het is misschien vreemd, maar er was slechts één enkel blad en wel de *Intransigeant*, dat met zoveel woorden deed uitkomen, dat men deze onthulling te danken had aan de vermaarde John Raffles en aan niemand anders.

Hoe het blad van wijlen Rochefort dat met zoveel zekerheid kon verklaren, is nooit bekend geworden, iedereen tast hieromtrent in het duister en velen begonnen over te hellen tot de mening, dat het blad maar een slag in de lucht had gedaan, denkkelijk uit zucht naar sensatie en zelf in het minst niet vermoedend, hoe raak het de spijker op de kop sloeg.

Dit kan met zekerheid worden gezegd:

De politie te Parijs heeft het wel vermoed, heeft zelfs gedurende een paar weken onderzoek gedaan naar de geheimzinnige heer, die op die bewuste nacht de gehele expeditie leidde, op de hielen van de vrouw die hij gehypnotiseerd had en het staat evenzeer vast, dat dat onderzoek niet werd ingesteld met het doel, Raffles voor het Legioen van Eer voor te dragen. Dit is echter zeker, dat de politie hem nooit heeft kunnen vatten, althans niet voor die zaak. Volledigheidshalve zij vermeld van deze opzienbarende ontdekking nog slechts,

dat commissaris Lafontaine volmondig bekende met een grenzeloze onbeschaamdheid, omdat er trouwens niet te ontkennen viel, dat hij tot zes jaren gevangenisstraf werd veroordeeld en dat zijn medeplichtige agenten eveneens zware vrijheidsstraffen kregen.

Eén persoon was er, die de zaak van zeer nabij bleef volgen en dat was, zoals te verwachten was, John Raffles, die bij de ontmaskering van de commissaris van politie zulk een voornamelijk rol had gespeeld.

Inmiddels gingen zijn gedachten toch ook wel naar andere zaken van een geheel andere aard.

Het was omtrent vijf dagen na de arrestatie van Lafontaine en zijn plichtvergeten helpers, toen Raffles en Brand een rit te paard maakten door het eenzaamste gedeelte van het Bois de Boulogne, de kant uit van de beroemde renbaan, waar over enige weken de befaamde voorjaarsrennen zouden plaats hebben, die, zoals de dames wel zullen weten, voor een groot deel hun naam te danken hebben aan het feit, dat de grote Parijse couturiers en modevorsten daar hun vindingen, zogenaamde « creaties » lanceren. Zij waren op een plek gekomen, waar zij voor luistervinken niet behoefden te vrezen en stegen hier af om plaats te nemen op een rustieke bank, hun paarden bij de teugels vasthoudend, en een ogenblikje te genieten van het verrukkelijke uitzicht.

Brand liet voor enkele seconden de blikken van zijn blauwe ogen gaan over het uitgestrekte terrein van de renbaan en begon toen:

— Acht je niet langzamerhand de tijd gekomen, Edward, Parijs vaarwel te zeggen en terug te keren naar Londen?

— Verlang je zo naar Londen terug, amice. Welnu, ik zal aan je wens voldoen, maar gun mij de tijd tot na de voorjaarsrennen. Niet alleen dat ik die gaarne wilde bijwonen, maar ik heb ook nog een plannetje ten uitvoer te brengen, dat eerst moet worden afgewerkt.

— Welk plan is dat?

— Je hebt natuurlijk gehoord van

Tarnoczy de Jesernicze?

— Natuurlijk heb ik van hem en van zijn juwelen gelezen. Moet hij het slachtoffer worden?

— Ja, Charles.

— Terwijl je kunt weten, dat de politie je hier wel ijverig zal zoeken?

— Desondanks. Want ik weet dat men het spoor volkomen bijster is.

— Als men wist, dat jij het waart, die de politie geholpen had bij de ontmaskering van die misdadige commissaris, zou men je dan geen straffeloosheid toezeggen?

— Op zulk een soort dankbaarheid zal ik maar niet rekenen, amice, antwoordde Raffles schouderophalend. Bovendien gaat dat hier niet op, want de Parijse politie zoekt mij niet voor enig strafbaar feit, dat ik hier zou hebben gepleegd, want daar weet zij niets van, nu nog niet tenminste, maar men zoekt mij, omdat de collega's in Londen haar dit vriendelijk verzocht hebben. Scotland Yard weet natuurlijk heel goed, waar ik mij op dit ogenblik ophoud.

— Maar dit lijkt mij een heel gegronde reden, Edward, om deze zaak er dan maar liever aan te geven. Men moet geen slapende honden wakker maken.

— Charles, ik heb het er op gezet, om die stenen in handen te krijgen en ik zal ze hebben, hernam Raffles rustig.

— Maar heb je niet aan die vrouw gedacht, aan die Louise de Champfleury? Zij lijkt mij een wraakzuchtig schepsel toe en zij zal wel alles in het werk stellen om zich revanche te verschaffen. Ik begrijp niet, dat de politie haar heeft losgelaten.

— Ik geloof 't daarentegen heel goed te begrijpen. Men gaf haar de vrijheid, in de veronderstelling, dat zij, op vrije voeten zijnde, meer aan de dag zou kunnen brengen dan in de gevangenis opgesloten. Zij zal wel worden nagegaan, vermoed ik.

— Waar zou ze nu zijn?

— Ik weet het niet, maar denkkelijk nog te Parijs. Ik heb je gezegd, dat ik haar de allereerste dag uit de verte heb kunnen volgen, zonder dat zij het merkte en ik heb toen gezien dat zij haar auto parkeerde voor het huis, waarvan

de tweede verdieping bewoond wordt door een zekere Henri Dompierre. Het was dan ook bij deze jongeman, dat zij een bezoek heeft afgelegd. Het doel van die ochtendvisite is mij echter onbekend gebleven en ik had weinig lust, haar nog verder te volgen, wel wetende, dat zij niet onder zou duiken en wel weer spoedig zal stralen aan de hemel van het vermaak in Parijs. Trouwens, ik bekommer mij volstrekt niet meer om haar. Zij mag doen en laten wat zij wil. Maar grapjes in haar huis als met die twee negers, zal zij wel niet meer uithalen, denk ik.

Brand bleef enige tijd zwijgend voor zich uitstaren, in gedachten verzonken en vroeg toen:

— Wanneer wil je die gevaarlijke onderneming entameren?

— Zodra het onderzoek achter de rug is, dat ik bij zulke gelegenheden altijd van te voren instel, amice. Ik moet het huis leren kennen, ik moet weten waar de bedienden slapen, ik moet nauwkeurig de plaats kennen waar de brandkast staat, waar de slaapkamer van de heer des huizes is, of er al dan niet een waakhond is, of er elektrische alarmschellen zijn of niet, kortom, je weet dit alles evengoed als ik. Vooral in een vreemde stad zijn, wat ik de voorstudies zou willen noemen, volstrekt noodzakelijk en natuurlijk zijn zij dat meer dan ooit in mijn toestand, die niet zonder enig gevaar is.

— Heb je mijn hulp nodig?

— Ja, zeker. En ditmaal misschien ook die van onze brave Henderson, die in de laatste dagen wel wat op de achtergrond is geraakt en er naar snakt, te bewijzen, dat zijn verbazende kracht in sommige gevallen niet te onderschatten valt.

— Wanneer beginnen wij?

— Vandaag nog.

— Welke rol zullen wij vervullen?

— Voorlopig in het geheel geen rol; tenminste niet tegenover onze Hongaar. Wij kunnen ons uitgeven voor controleurs van gas, waterleiding, electriciteit, wat je maar wil, wij kunnen zeggen, dat wij namens de gemeente een onderzoek komen instellen en wij kunnen de portier eens laten praten.

— Dat plan lijkt mij heel goed. Maar mij dunkt, dat wij er niet lang mee moeten wachten, want niemand kan zeggen, of niet vandaag of morgen plotseling een koper komt opdagen voor de juwelen.

— Dat zal niet zo vlug in zijn werk gaan, Charles, omdat Tarnoczy er op staat, de partij in haar geheel te verkopen. Wat hem daartoe eigenlijk noopt, is mij niet duidelijk, maar het maakt er de verkoop van zijn kostbaarheden niet gemakkelijker op, dat is zeker. Laten wij maar weer te paard stijgen en terugrijden, dan kunnen wij aanstonds beginnen. Want wij dienen er inderdaad rekening mee te houden, dat zich binnen enkele uren een syndicaat kan vormen, om de hele partij te kopen.

Een ogenblikje later hadden de beide vrienden zich weer in het zadel geworpen en reden langs de eenzame paden terug naar het meer bezochte deel van het bos, waar zij opzien baarden, niet slechts door hun fraaie rijdieren en door hun elegance, maar ook door het feit alleen, dat zij nog op zulk een ouderwets rijdier waren gezeten.

Zij reden vlug langs de Avenue de l'Armée, onder de Arc de Triomphe door en gingen toen hun paarden stallen, om zich vervolgens naar hun huis op Montmartre te begeven, hetwelk zij een paar dagen na de opzienbarende zaak van Auteuil weer hadden betrokken in gezelschap van Henderson en zich uitgevende voor schilders en beeldhouwers.

De brave reus zat rustig in het popperige tuintje, dat bij het huisje hoorde en was ijverig bezig met het schoonmaken van een paar oude schilderijen, alsof hij werkelijk zijn hele leven nooit anders gedaan had dan oude doeken op te knappen.

Met een paar woorden was Henderson op de hoogte gesteld, voor zover dit nodig was en voor zover Raffles het wenselijk achtte, want hoe lang de reus ook reeds in zijn dienst was, nog steeds deinsde hij er voor terug, hem op de man af te zeggen, wat hij voornemens was te doen, alsof Henderson dit niet reeds lange jaren wist.

Daarop klommen Raffles en Brand naar het kleine, goed afgesloten hokje

op de eerste verdieping naast het atelier, hetwelk zij hadden ingericht als kleedkamer en waar zij zich vlug vermomden.

Toen zij bijna gereed waren zei Brand:

— Mij dunkt, dat ik jou maar alleen aan het woord moest laten, want jouw Frans is zo voortreffelijk, dat niemand ook maar een spoor van enig accent zou horen en ik kan dat, helaas, niet van mijzelf verzekeren.

— Je hebt gelijk, Charles, wij moeten zeer voorzichtig zijn, want alles zal afhangen, of men daarginds in ons gelooft. En nu op weg, wij hebben nog bijna de halve namiddag voor ons.

Henderson kreeg vrijaf, waarvan hij gebruik zou maken om een lange wandeling te doen; de twee vrienden zochten spoedig een taxi op en lieten zich tot vlak bij het huis rijden in de Rue de Boétie, waar de schatrijke Hongaar zijn tenten had opgeslagen.

Zo traden zij een ogenblik later voor de concierge van het huis, die in al zijn waardigheid troonde op de drempel van de deur zijner loge, onder de grote koetspoort van het huis, een brede, geweldige gang, die uitliep op een kleine open binnenplaats.

Het was een grote, dikke man, op groenvilten pantoffels, in zijn hemdsmouwen en met een pijp tussen zijn dikke lippen, die daar trots als een koning stond, maar onmiddellijk onderdanig werd en volzaam, zodra Raffles zijn kwaliteit genoemd had: woningopzichter en gekomen om te verifiëren of er niets onregelmatigs plaats had gevonden in het huis, of de centrale verwarming behoorlijk functioneerde, of er geen onderhuur plaats had, kortom, of de eigenaar zich hield aan de voorschriften.

Raffles had al een register opengeklapt, nam een stukje potlood tussen duim en wijsvinger, maakte het nat tussen zijn lippen, keek de concierge streng aan over zijn brilleglazen en vroeg kortaf:

— Eigenaar?

— Mijnheer Henri Dompliere, in de Rue Choiseul, mijnheer, antwoordde de concierge beleefd. U kunt gerust het hele huis doorzoeken, zonder iets on-

wettigs te vinden, want ik verzeker u, dat ik overal goed de hand aan houd. Het huis is pas verleden jaar opgeverfd, wij hebben op het ogenblik maar één huurder, op de eerste etage. Wij kunnen het huis niet zo gemakkelijk verhuren, want mijnheer Dompierre vraagt er heel veel geld voor.

Raffles had bij het horen van de naam bliksemsnel een blik gewisseld met Brand, die eveneens verwonderd was en zich afvroeg of men hier te doen had met een toevalligheid, of misschien met iets anders.

Raffles had intussen de naam en het adres al ingevuld en vroeg brommend verder:

— Naam van de huurder?

— Ja, dat is zo drommels moeilijk uit te spreken, mijnheer. Wacht een ogenblikje, hier heb ik een krant, waar iets over hem gezegd wordt.

Raffles schreef de naam van de Hongaar over in zijn register.

— Is hij nu thuis, die mijnheer Tarnoczy?

— Neen, zoëven uitgegaan.

— Ik moet de woning vluchtig bezichtigen. Kunt u mij even vergezellen?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer, antwoordde de man ijverig. Vrouw, let op de bezoekers, ik ga naar boven met deze heren.

Dit laatste riep hij tot een benige, peenharige vrouw, die zoëven achter in de grote portiersloge te voorschijn was gekomen, gewapend met een stofzuiger en stofdoek.

Het drietal ging nog een paar meter verder voorbij de loge met zijn grote ramen en waarin bijna steeds kunstlicht moest branden, waarna zij de grote trap bestegen, goed verlicht door ramen, die op de binnenplaats uitzagen, totdat zij op de eerste verdieping aankwamen, waar de portier aan de woningdeur aanbelde en tot de huisknecht, die de deur opende, zei:

— Heren van het woningbureau. Zij moeten even de inrichting opnemen. Het duurt maar tien minuten, langer toch zeker niet, heren?

— Hoogstens, antwoordde Raffles brommend. Alleen maar schoorstenen,

vensters en zo meer. Is dit de ontvangkamer? Goed. Eén stookplaats, 'n raam. Wat is dit hier? Een huiskamer zeker. Eén stookplaats, twee ramen.

En zo ging het verder, de hele woning door, telkens aantekeningen makend in zijn register, brommend en neusophalend, de vale hoed achterop het kale hoofd en zo volmaakt het type, dat hij moest voorstellen, dat Brand er verstomd van stond.

Er bleken op dat ogenblik twee bedienden thuis te zijn, de huisknecht en de kok, het bleek dat de secretaris zijn meester vergezelde op een autotocht en de butler die namiddag vrijaf had.

De flat telde in het geheel acht vertrekken, waarvan slechts vier, maar dan ook zeer fraai gemeubeld waren.

In een vertrek dat op de binnenplaats uitzag en dat als een studeerkamer was ingericht, stond de befaamde brandkast.

Het was in dit vertrek, dat Raffles zich iets langer ophield en op zijn brommerige toon vroeg:

— Slapen alle bedienden in huis?

— Op de zolderverdieping mijnheer, haastte de huisknecht zich te antwoorden, die de hele tocht had meegemaakt.

— Nogal gevaarlijk, met die brandkast, bromde Raffles.

— O, mijnheer slaapt hier vlak naast, antwoordde de huisknecht schouderophalend en als hij op een belknop drukt, naast zijn bed, dan kunnen wij gauw genoeg beneden zijn, als het nodig mocht wezen.

— Toch onverantwoordelijk, ging Raffles hoofdschuddend voort. Nu, je baas moet het zelf weten. Ik ben klaar.

Het drietal verliet de woning weer, daalde de brede trap af en was bijna beneden, toen Brand zich plotseling heftig in de lendenen voelde stoten door Raffles, die achter hem liep, zodat hij zijn evenwicht verloor, uitgleed en van twee of drie treden viel.

— Stommeling, riep de gewaande woninginspecteur woedend. Kun je niet op je benen blijven staan? Heb je wat gebroken? Je ziet zo bleek als een doek, concierge, een glas water, vlug wat ik je verzoeken mag.

Brand wilde overeind gaan staan, maar

een onzachte schop van Raffles bracht hem tot andere gedachten.

Intussen liep de verschrikte concierge onder het slaken van allerlei meewarige uitroepen voorbij zijn loge en verdween daarbinnen, om zijn vrouw roepend, die achter in de keuken bezig scheen te zijn.

Met een bliksemsnelle beweging nam Raffles een klein pakje brieven, vier of vijf stuks misschien, van het plankje, hetwelk zich voor het middelste raam van de loge bevond en waar voorts nog

een paar potten met armtierige bloemen stonden, die niet wilden bloeien in die halve duisternis en die droge lucht.

Hij las vliegensvlug de adressen, nam er twee uit en liet de brieven in zijn zak glijden, juist toen de concierge met een glas water terugkeerde, hetwelk hij hem uit de handen nam met de woorden:

— De suffert verdient het eigenlijk niet, dat we ons zoveel moeite voor hem geven.

HOOFDSTUK III

DE FOTOGRAAF

Brand begreep natuurlijk wel, dat er iets moest zijn gebeurd, hetwelk hem die onzachte behandeling van Raffles bezorgd had, en daarom maakte hij wat pijnlijke geluidjes, wreef zijn enkel, en liet behoorlijk zijn tanden klapperen tegen het glas, hetwelk Raffles hem toereikte.

Toen prevelde hij een excuus, kwam met moeite overeind en, leunend op zijn zogenaamde chef, strompelde hij de koetspoort uit, terwijl de concierge, met de drie overgebleven brieven in de hand, het paar meewarig hoofdschuddend nastaarde.

Toen het tweetal de eerstvolgende dwarsstraat insloeg, keek Raffles eens achter zich en zei toen op gedempte toon.

— Nu is je enkel wel weer genezen. Neem het mij niet kwalijk, Charles, dat ik je een beetje ruw heb behandeld, maar ik wist er geen ander middel op, en het is voor het goede doel, moet je maar denken. Ik zag juist de brievenbesteller aankomen en die brieven neerleggen op de vensterbank voor de portiersloge.

— Dus daaraan heb ik die stomp in mijn ribben en die schop tegen mijn schenen te danken? vroeg Brand, half boos, half lachend.

— Natuurlijk. Ik wilde beletten, dat

onze dikke concierge die correspondentie vond, voor ik ze had kunnen bekijken. Gelukkig had ik er nu de tijd voor, en twee brieven aan mijnheer Tarnoczzy gericht zitten op het ogenblik in mijn zak.

— Wat wil je daarmee doen? vroeg Brand verwonderd.

— Ze openmaken, antwoordde Raffles laconiek, en lezen wat er in staat.

— Waartoe dient dat alles eigenlijk?

— Maar amice, hoe heb ik het nou met je? Je moet er toch evengoed van hebben opgekeken bij het noemen van die naam Dompierre, als ik? Wel, Dompierre was de man, aan wie Louise de Champfleury, onmiddellijk na haar invrijheidstelling haar eerste bezoek bracht.

— Nu ja, maar het is in de uitgaande wereld van Parijs genoegzaam bekend, dat die Dompierre hemel en aarde heeft bewogen om haar minnaar te worden en dat hij smoorlijk verliefd op haar is.

— Maar zij niet op hem, ondanks zijn geld. Daarom is dat bezoek des te merkwaardiger. En verder is het ook héél merkwaardig, dat die verliefde dwaas de eigenaar blijkt te zijn van hetzelfde huis, waarin die Hongaar zijn intrek heeft genomen; als enig bewoner, laten wij dat vooral niet over het hoofd zien.

— Maar dat kan immers wel toeval zijn.

— Juist omdat het dat kan zijn, Charles, ben ik zo vrij geweest, mij van die brieven meester te maken. Ik hoop althans dat de inhoud er van ons wat meer zal onthullen aangaande de persoonlijkheid van die Hongaar. Hier hebben wij al een taxi, gauw er in.

Raffles had de hand reeds opgestoken, de chauffeur stopte, Raffles noemde een adres, en een half uur daarna waren zij weer terug in de kleine woning op Montmartre, waar Raffles aanstonds alles in gereedheid begon te brengen om de brieven zodanig te openen, dat hij ze desnoods weer zou kunnen sluiten, zonder dat er iets van te zien viel.

Met behulp van een in een spiritusvlam verhit mes, wist Raffles handig de gom los te weken, en zelfs het lakzegel, hetwelk een van de brieven sloot. Het duurde wel een half uur voor hij daarmee gereed was, maar hij was een zeer geduldig man en het was nu ook onmogelijk, het geringste spoor van clandestien openen te vinden.

De eerste brief was van hoegenaamd geen betekenis, want het was een keurig reclamefolder van een wijnfirma, om voor leverantie in aanmerking te mogen komen.

Maar de inhoud van de tweede brief, hoe kort deze ook was, had een heel andere uitwerking op Raffles.

Hij schoof Brand, die ongeduldig naast hem stond te wachten, het ivoorkeurige velletje papier toe, en zei:

— Lees dat eens, amice, en erken dan, dat de schop en de duw niet te duur betaald zijn. Wel, wel, wij zijn daar achter een aardig komplotje gekomen en die mijnheer Tarnoczy is een grappenmaker van de bovenste plank. Nu, wij zullen toch eens zien wie hier het laatst lacht.

Brand had de brief reeds ter hand genomen en las nu half luid, maar toch zo dat Henderson, die was binnengetreden, het wel kon horen, en met steeds toenemende pijnlijke verbazing:

« Waarde Peter,

Ik hoop dat alles nu gereed is voor

zijn ontvangst? Neem er anders nog maar twee mannen bij, laat de bewaking zeer streng zijn. En bedenk dat R. je huis wel levend mag binnenkomen, maar het in geen geval levend mag verlaten. Waarschuw mij op de bekende wijze zodra hij in de val zit; ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik niet zijn laatste ogenblikken had bijgewoond. Je zorgt toch goed voor mijn juwelen? Bedenk dat je ze maar in bruikleen hebt. In ieder geval kom ik vanavond op de bekende plek, waar je mij kunt opbellen, of iemand naar mij toezenden. L. »

Brand was zo geschokt dat zijn hand, waarin hij de brief vasthield, slap op de tafel neerviel. Raffles was de eerste die weer sprak.

— Nu, is dat geen allerliefst briefje? Die L. is natuurlijk onze Louise, en R. is je onderdanige dienaar. Zo... zo... dus een muizenval. Nu, ere wie ere toekomt, het is schrander bedacht, en ik moet toegeven dat ik daaraan geen seconde heb gedacht. Ik was ditmaal zonder enig wantrouwen en beschouwde die Hongaar als rasecht. Wat een geluk, dat wij juist de vermomming van Woninginspecteur hebben gekozen en zo de naam hebben gehoord van de huiseigenaar. Onthouden voor een volgende keer, Charles. Je ziet hoe nuttig dat soms kan zijn.

Brand, die het gebruik van zijn spraak terug had gekregen, barstte nu uit:

— Maar is dat wijf dan een duivelin?

— Ik zal haar even gaan opzoeken en de nek omdraaien, mijnheer Brand, zei Henderson doodbedaard. Geeft u mij haar adres maar. Binnen een uurtje heb ik dat zaakje opgeknapt.

— Je aanbod klinkt heel verleidelijk, James, maar wij zullen er toch maar liever geen gebruik van maken, zei Raffles met een flauwe glimlach. Van zulke paardenmiddelen houd ik niet, dat weet je wel. Wij zijn nu gewaarschuwd, en weten waaraan wij ons te houden hebben. Mijn lieve Louise, het kan een heel goede grap worden, maar die wel eens anders kan aflopen dan jij je hebt voorgesteld. Je hebt dus je juwelen in bruikleen gegeven, om als lokaas te dienen? Wel, dan vrees ik dat je ze kwijt bent. Maar nu eerst gauw die enveloppe weer

gesloten, Charles, en onmiddellijk bezorgd aan het adres. Er hangt hier ergens een brievenbestellersuniform. Ik hoop dat ik niet te veel van je verg?

— Het heeft niets om het lijf, Edward, riep Brand op levendige toon.

— Verkleed je dan vlug, neem een taxi, vergeet vooral je tas niet, vergis ik mij niet sterk dan heeft er over een half uur weer een bestelling plaats.

Terwijl Raffles met bekwame hand de geopende brieven weer dichtmaakte, verkleedde Brand zich, hing zich de bestellerstas om, vulde die met wat oude kranten, nam de beide brieven in ontvangst, en maakte dat hij wegkwam, thans weer aan de achterkant van het huis, en juist toen de duisternis langzaam begon te vallen.

Het was reeds volkomen donker, toen hij eindelijk terugkeerde, en daar de tijd voor het diner was aangebroken, en Henderson ook niet had stilgezeten, maar zich duchtig had geweerd in zijn keuken, zaten de drie mannen een ogenblik daarna rondom de tafel in de huiskamer, en lieten zich het middagmaal goed smaken.

Het onderwerp van het gesprek was wel niet zeer opwekkend, maar belangrijk was het zeker, want het liep over de brief, en alles wat daarmede samenhang.

De toeleg was nu zo helder als glas, Louise de Champfleury, door haar wraakzucht bezeten, had Dompiere in de arm genomen, en deze had zijn leegstaand huis afgestaan voor het afschuwelijke doel, Raffles uit de weg te ruimen, zonder dat iemand er iets van behoefde te weten. Want het was duidelijk dat men voor de concierge niet behoefde te vrezen, die immers vast zou slapen op het tijdstip, waarop inbrekers gewoonlijk hun slag plegen te slaan.

Hoe zij zich van het lijk van de vermoorde tegenstander dachten te ontdoen was niet zeer duidelijk, maar dat scheen voor de moordenaars een zaak van ondergeschikt belang te zijn.

Brand had reeds het voorstel gedaan, onmiddellijk de politie op de hoogte te brengen, maar daarnaar had Raffles geen oren.

Ten eerste zou hem op die wijze de juwelenbuit ontgaan, en ten tweede kan men iemand toch bezwaarlijk arresteren wegens een daad, die hij nog niet heeft uitgevoerd. Het is waar, dat poging tot moord evengoed wordt gestraft als moord, maar er moet dan toch hetgeen de rechters «begin van uitvoering» noemen, aan gegeven zijn.

Natuurlijk was die Hongaar een bedrieger, en waarschijnlijk een sluw misdadiger, het was ook mogelijk dat de «Interpol» hem zocht, maar dit alles behoorde tot het gebied der veronderstellingen, en Raffles was een man die meer van zekerheid hield.

Voorts trachtte Brand ook, Raffles geheel af te brengen van zijn plan, zich van deze juwelen meester te maken en van de andere, wellicht afkomstig van medeplichtigen, die moesten dienen om de schat van de Hongaar samen te stellen, maar ook hiervan wilde Raffles niets horen.

Louise de Champfleury had de strijd met hem willen aanbinden, welnu, dan zou er ook gestreden worden, en als het aan Raffles lag, zou hij niet de verliezende partij zijn.

Na het middagmaal maakten de drie mannen een wandeling over de beroemde heuvel, langs de kerk du Sacré Coeur, waarvan de wondere, witte koepel romantisch afstak tegen het duister van de avondhemel, waarna zij zich vrij vroeg ter ruste begaven, om gereed te zijn voor de volgende dag, want die moest, zo hoopte Raffles, de beslissing brengen in de aangevangen strijd.

Het was omstreeks negen uur in de ochtend, toen Raffles bij wijze van spreken de vijandelijkheden opende, en zich telefonisch in verbinding stelde met de redactie van «L'Illustration», met het verzoek, hem in staat te willen stellen, de kostbare juwelen en vooral de grote Magyaar van de heer Tarnoczy te fotograferen.

Zoals hij wel verwachtte, kreeg hij ten antwoord, dat de aan het blad verbonden fotografen reeds vruchteloos gepoogd hadden tot dit doel toegang te verkrijgen bij de eigenaar.

Maar Raffles drong aan, verklaarde,

dat hij wel een middel wist om te worden toegelaten, voegde er aan toe dat hij zijn waarde collega's volstrekt niet onder hun duiven wilde schieten, maar slechts verzocht om een klein legitimatiebewijs, waarmee hij zou kunnen aantonen dat hij inderdaad door het bekende geïllustreerde blad gezonden was.

Dit werd hem toegezegd, mits hij zich de moeite wilde geven, het zelf ter redactie te komen halen, waarbij hij tegelijk bewijzen van zijn kunstvaardigheid zou moeten overleggen.

Hij begaf zich naar de grote boulevards, want daar was het redactiebureau gelegen van de bekende Franse Illustratie.

Hij werd dadelijk toegelaten, sprak met een der redacteuren, liet zijn legitimatiepapieren zien, toonde opnamen, werd het spoedig eens over de voorwaarden, ingeval hij mocht slagen waar anderen hadden gefaald, en ontving toen een roodgekleurde kaart met ronde hoeken, geldig voor één enkele keer, en waarin de redactie van « L'Illustration » aan de autoriteiten beleefd verzocht, houder dezes alle faciliteiten te verschaffen.

Raffles begreep wel, dat men hem, nu hij voorzien was van deze legitimatie in ieder geval de toegang niet zou weigeren tot het huis van de zogenaamde Hongaar.

En was hij daar eenmaal binnen, dan zou hij wel zorgen dat de zaken verder een vlot verloop hadden.

Hij reed zo vlug mogelijk in de taxi terug naar het huis op Montmartre en daar werden nog snel de nodige maatregelen getroffen, teneinde het plan te doen gelukken.

Het liep naar het middaguur, toen Raffles, voorzien van een tweedehands toestel, een grote, ouderwetse, mahoniehouten kast op een zware driepoot, en voorts een waterprooftas met platen, uitstapte vlak voor de deur van het huis in de Rue de Boétie.

Hij had veel zorg besteed aan zijn vermomming, en de portier zou dan ook eerder aan zichzelf hebben getwijfeld dan te hebben vermoed, dat deze een-

voudig geklede man, die er echter zijn best voor had gedaan er netjes uit te zien, met zijn bleek gelaat en ingevallen wangen en een klein, rossig snorretje, dezelfde man was, die zich de dag tevoren was komen aandienen als woning-inspecteur.

Raffles nam beleefd de hoed af, en vroeg of mijnheer Tarnoczy thuis was, en hem zou willen ontvangen.

Ja, de heer Tarnoczy was thuis, maar of mijnheer hem wel zou ontvangen, betwijfelde de dikke concierge, een schuinse blik naar het grote toestel, hetwelk de bezoeker torste, werpend.

Raffles was echter niet voornemens, zich zo gauw mogelijk te laten wegzen, en hij zei dus met zijn hoffelijk, leeg glimlachje van beroepsfotograaf, die in menig geval tamelijk onvriendelijk wordt weggezonden, dat hij het er toch maar eens op zou wagen, ging de portiersloge voorbij en besteeg de trap, zonder zich in het minst te overhaasten, en gebukt onder het gewicht van de zware tas met fotografische platen, en met het statief.

Toen Raffles de eerste verdieping had bereikt, stond hij een ogenblik stil, keek over de leuning naar beneden, en glimlachte.

Toen stapte hij op de flatdeur toe, en drukte op de elektrische belknop.

Een paar seconden verliepen, en toen werd de deur geopend door dezelfde huisknecht, die hij de dag tevoren reeds had gezien, en die hem nogal onvriendelijk opnam, zodra hij de bagage ontwaard had, waarmee de bezoeker zich had behangen.

— Een fotograaf? Neen, daar doen wij niet aan, zei hij bars.

— Ja, maar ik kom van de Illustration, zei Raffles, en haalde de rode kaart te voorschijn.

De huisknecht wierp er niet eens een blik op, maar hernam schouderophalend:

— Het fotograferen van de diamanten van mijnheer Tarnoczy is al tweemaal geweigerd aan dat blad. Ik begrijp niet hoe gij het durft wagen, hier voor de derde maal te komen.

— Maar ik was er de beide vorige

keren niet, zo verdedigde Raffles zich met klagende stem. Dat moeten anderen geweest zijn, die hun vak niet zo goed verstaan. Ik heb een flitser bij me met condensator en twee reflectors voor aansluiting van een tweede lamp. Geen rook, geen stank... Ik verzeker u dat het niet langer dan een half uur behoeft te duren.

Raffles had zijn hand in zijn zak gestoken, haalde er een frommelig papier-tje uit, een biljetje van honderd francs, en wilde het de bediende toesteken, maar deze wees het met een minachtend gebaar af, en hernam schouderophalend:

— Denkt gij, dat ik gek ben, om voor een vodderige honderd francs, tegen de bevelen van mijn meester te handelen? Pak u weg, nu zeg ik het voor de laatste maal.

De man wilde de deur sluiten, maar Raffles was een stapje opzij gegaan, naast hem verscheen een reusachtige hand, en het volgende ogenblik werd de bediende als door een onweerstaanbaar natuurgeweld in de corridor getrokken, terwijl tegelijkertijd Raffles de deur tot op een kier dichtdeed, zodat men daarbinnen het geschuivel van een worsteling niet zou kunnen horen.

Er werd echter volstrekt niet geworsteld, want de geweldige hand had de dodelijk ontstelde bediende zo stevig in de nek gepakt, dat de man zelfs geen geluid kon geven.

Een ondeelbaar ogenblik daarna voelde de man zich knevelen en binden, toen als een veer oplichten, een trap opdragen, en in een leegstaand vertrek van de tweede verdieping tamelijk onzacht in een hoek werpen...

Raffles had heel even glimlachend staan luisteren, duwde toen rustig de flatdeur open, trad binnen, en liep de gang in, zorgdragend dat hij de deur wederom op een kier openliet.

— Dat is één minder, bromde hij tevreden voor zich heen. Ik geloof dat ik de chauffeur bezig heb gezien bij de garage, dus ik kan met hoogstens vier man te doen krijgen, tenminste als die lieve dame niet op bezoek is, die mij zo gaarne onder de grond zou zien.

Op dat ogenblik werd de deur van een der kamers geopend, een bediendenvertrek naast de keuken, er klonken voetstappen in een zijgang, en toen verscheen de deftig in het zwart geklede butler, die verbaasd even naar Raffles keek, en toen op norske toon vroeg:

— Wat wilt gij? Hebt gij daar gebeld?

— Ja, ik was zo vrij, mijnheer, antwoordde Raffles bescheiden. Ik ben de fotograaf, en...

— Pak dan je biezen maar weer, man. Wij houden ons niet op met die gekheden. Ik begrijp niet dat Jean je heeft binnengelaten. Waar is hij?

— Ik zou het u niet met zekerheid kunnen zeggen, mijnheer, maar ik vermoed, dat hij zich naar een hoger gelegen verdieping heeft begeven...

De butler, een zwaargebouwd man, jong nog, met een breed gezicht, was vlak voor Raffles komen staan, en keek hem een ogenblik van onder zijn ruige wenkbrauwen onderzoekend en argwanend aan.

Toen gingen zijn ogen langzaam naar de flatdeur, zag dat deze klerde en op dat ogenblik heel even bewoog.

Hij liet een schorre kreet horen, deed snel een stap achteruit, en wilde de hand naar zijn zak brengen, maar Raffles was hem juist even te vlug af.

Zijn vuist schoot uit met ongelooflijke kracht en vlugheid, en trof de butler juist op de goede plek, een weinige terzijde van de vierkante kin.

De armen van de man vielen slap langs zijn lichaam, hij wankelde, en zou achterover gevallen zijn, als Raffles hem niet in de borst had gevat, en hem zonder enig geluid te maken op de grond had laten neerglijden.

Raffles zette zacht zijn toestel neer, en trok de man over de dikke loper tot vlak voor de flatdeur.

De deur ging wat verder open, weer kwam die geweldige hand te voorschijn en de butler verdween als bij toverslag uit het gezicht, als medegevoerd door een wervelwind, een soort orkaan, waartegen niemand zich kon verzetten.

De deur ging heel zacht weer tot op

een smalle reet na dicht, en Raffles fluisterde glimlachend:

— Dat zijn er twee. En ik geloof, dat dit een kwade was. Een sterke vent, en bovendien ook nog een sluwe kerel, want ik zag wel aan de uitdrukking van zijn ogen dat hij bij het zien van die bewegende deur argwaan kreeg. Nu hebben wij dus nog de kok, de secretaris, en de chauffeur, maar die laatste is nog in de garage, en zal het ons niet lastig maken. Wij zullen eens zien of wij niets anders meer doen kunnen alvorens tot de eigenlijke kern van de zaak door te dringen.

Raffles sloop over de dikke loper, betrad de zijgang, ging die binnen, liep tot aan de keukendeur, waarvan het raam uitzag op de binnenplaats, bukte zich voor het sleutelgat, zag de kok voor

zijn fornuis staan.

Raffles dwong de man, met de revolver in de vuist, op een keukenstoel te gaan zitten, duwde hem zijn eigen linnen muts in de mond bij wijze van prop, bond hem stevig aan de stoel vast, en de stoel nog eens aan de aanrecht, zodat de man zich niet verroeren kon.

— Dat is drie, meesmulde Raffles tevreden.

Hij keek nog even met een spottend lachje om de lippen naar de kok, die hem nakeek met ogen waarin een dodelijke haat glom, stond een ogenblik later weer in de gang, en toen Raffles de flatdeur bijna weer bereikt had, ging deze voorzichtig open, Henderson en Brand traden binnen, en nu sloten zij de deur stevig achter zich, om niet te worden gestoord.

HOOFDSTUK IV

WAT ER NA DE ROOF GESCHIEDDE

— Zijn zij boven? vroeg Raffles dadelijk op fluisterende toon.

— Allebei, mylord, antwoordde de reus met een brede grijnslach, ieder in een afzonderlijke kamer.

— En zij kunnen geen vin verroeren, voegde Brand er aan toe.

— Heel goed. Ik heb zoëven ook de kok in zijn keuken opgesloten en vastgebonden, en daar de chauffeur in de garage is, hebben wij nog maar alleen met onze Hongaar zelf, en zijn secretaris te doen.

— En Madame de Champfleury is er, zei Brand heel zacht.

— Wat zeg je? Weet je het zeker?

— De portier zei het tegen mij, toen ik beweerde dat ik mijnheer Tarnoczy dringend moest spreken. De beschrijving die hij van de vroege bezoeker gaf, sloeg tot in de minste bijzonderheden op Louise de Champfleury.

— Nu, het doet er ook niet toe, merkte Raffles schouderophalend op. Zij zal toch zeker wel niet durven schieten mid-

den op de dag.

— Ik zie hier geen bediendentrap; is die er niet?

— Jawel, voorbij de keuken.

— Kan de chauffeur niet onverhoeds naar boven komen en ons in de rug aanvallen?

— Neen, want ik heb de deur die tot de trap toegang geeft, afgesloten en gegrendeld. Hij zou dus eerst helemaal terug moeten lopen, om langs de hoofdtrap naar boven te gaan, en ook dat zou hem weinig baten, want ook die is dicht. En nu goed opgelet, en niet getreuzeld. Volg mij op enige afstand zoals je tot nu toe gedaan hebt. Daarginds is de woonkamer en ik vermoed dat ik daar ons drietal wel zal vinden.

Recht tegenover de deur stond een antieke klerenstandaard, waaraan enige overjassen en mantels hingen en daarachter verborgen Henderson en Brand zich zo goed mogelijk, gereed om dadelijk handelend op te treden, terwijl Raffles zijn toestel weer had opgeno-

men, met de zware driepoot, en zich nu naar de deur begaf van de huiskamer, die zeker wel dertig schreden verder was gelegen.

Denkelijk stond er een raam van die grote kamer open, en zaten Tarnoczy en zijn twee metgezellen in de grote erker, zodat het volstrekt niets verwonderlijks was, dat zij niets hadden gehoord van hetgeen er in de gang was voorgevallen, en zeker niet van het korte gesprek tussen de gewaande fotograaf en de bediende gevoerd.

Raffles klopte op de deur, na nog een veelzeggende blik te hebben geworpen in de richting van de klerenstandaard, maar hij moest dit kloppen nog eens herhalen, alvorens de deur tot op een handbreedte werd geopend, door de secretaris van Tarnoczy.

De man keek Raffles een ogenblik in de grootste verbazing aan, en vroeg toen, de wenkbrauwen fronsend:

— Wat heeft dat te betekenen? Hoe ben je hier binnengekomen?

— Door de deur, mijnheer, antwoordde Raffles vriendelijk.

— Maar die ezel van een bediende had je niet mogen binnenlaten. Je bent immers een fotograaf?

— Om u te dienen, mijnheer, en ik zou zo dolgraag de grote Magyaar en de andere stenen fotograferen, ik ben van de Illustration. Mag ik u mijn perskaart even tonen?

— Je mag helemaal niets tonen, maar je mag daarentegen wel maken dat je zo gauw mogelijk wegkomt, want wij willen niet worden lastig gevallen.

De secretaris wilde de deur dichtduwen, maar dat ging niet meer, want Raffles had er zijn voet al tussen gezet.

En behalve de voet stak er nog iets anders doorheen, en wel met vrij grote kracht, en dat was het uiteinde van de zware, eikenhouten driepoot.

Het zware ding trof de ongelukkige secretaris met grote snelheid en kracht juist in het maagkuiltje en men moet zo iets hebben ondervonden om te kunnen oordelen, welke de gewaarwordingen zijn bij zulk een ruwe bejegening.

De man vouwde zich als het ware dubbel, liet een geluid horen als een snik,

en moest de knop van de deur loslaten.

Raffles duwde de deur aanstonds verder open, en ging de kreunende secretaris voorbij met zijn beminnelijkste glimlach om de lippen. Nog voor hij het midden van de kamer bereikt had, begon hij het woord te richten tot een heer en een dame, die inderdaad in de erker aan de straatzijde gezeten waren, terwijl allebei langzaam oprezen en zeer verbaasd, de samenhang nog volstrekt niet begrijpend, naderbij kwamen.

Want zij zagen niets anders dan een eenvoudig gekleed mannetje met een tamelijk onnozel gezicht, een veel gedragen regenjas, en een omvangrijk fototoestel.

Raffles had zijn slappe hoed in de linkerhand genomen bij het hengsel van zijn camera, en zijn dun gepland, verward haar was zichtbaar geworden, toen hij een paar malen hoffelijk boog en begon:

— Mijnheer Tarnoczy, madame, ik vraag u duizendmaal verschoning, als ik u kom storen, maar deze heer was zo vriendelijk mij toe te staan, een opname te maken van de grote Magyaar.

De secretaris was niet bij machte om het tegen te spreken, want hij was op een stoel bij de deur neergezonken en zat daar, met zijn vuisten in zijn maagholte gedrukt en zonderlinge danspassen makend met zijn benen, terwijl hij onbegrijpelijke klanken uitbracht.

Tarnoczy en Louise de Champfleury, want zij was het inderdaad, wierpen elkaar een verbaasde, en nu toch wel wat verontruste blik toe.

Was dat nu de woning, die zo voortreffelijk verdedigd heette te zijn tegen iedere onbeschaamde indringer, waarin een man als Raffles des nachts geen voet zou kunnen zetten zonder onmiddellijk buiten gevecht te worden gesteld?

De vrouw trad toornig op de gewaande fotograaf toe, en zei ongeduldig met een scherpe klank in haar stem:

— Wij zijn volstrekt niet op uw bezoek gesteld, mijnheer. En ik vind u tamelijk onbeschaamd, dat gij hier zo durft binnentreden, zonder zelfs behoorlijk te zijn aangediend.

De secretaris scheen zich intussen

weer verstaanbaar te kunnen maken, al was het dan met moeite, en kreunde:

— Hij zette, zijn voet, tussen de deur.

— Is dat waar? vroeg Louise, terwijl haar lippen trilden van drift en woede. Hebt u dat durven doen?

— Ik moest wel, madame, anders had mijnheer de deur voor mijn neus dichtgedaan.

— En hij heeft mij met dat vervloekte ding een por in mijn maag gegeven, ging de secretaris steunend voort.

— Roep de bedienden en laat hem er uit gooien, zei Tarnoczy koeltjes.

Zwijgend, haar donkere ogen op de ongewenste bezoeker gericht, trad Louise naar de schoorsteenmantel en drukte op de elektrische knop.

Men hoorde duidelijk ergens in de gang het zilveren getinkel van het belletje, hetwelk de huisknecht moest waarschuwen, maar er verscheen niemand.

Wel een halve minuut stonden de vier personen daar in de kamer zijwend bijeen, terwijl een dreigende spanning ieder ogenblik toenam, en toen belde de vrouw nog eens.

Het belletje rinkelde weer, toen ging de deur open, een reusachtige man verscheen op de drempel en vroeg met een grijnslachje:

— Heeft mevrouw gebeld?

Er kwam een sissend geluid over de bleke lippen van de vrouw, en zij stikte bijna in haar woorden, toen zij er met de grootste moeite uitbracht, met de handen op de boezem gedrukt:

— We zijn verraden, Peter. Vervloekt hij is het, het is de man, die wij verwachtten.

De onthulling kwam zo snel en onverwacht, de toestand wijzigde zich zo plotseling, dat Peter Tarnoczy een paar hoog kostbare seconden verloren liet gaan, en onbeweeglijk op dezelfde plek bleef staan, van Raffles naar de reus, en van de reus naar een derde man ziende, die zoëven door een andere deur, verder in het vertrek, was binnengekomen, en hem daar als het ware de terugtocht scheen af te snijden, met een revolver van groot kaliber in zijn rechtervuist.

De secretaris was opgestaan, en wilde

zich op Raffles werpen, na een groot knipmes uit zijn zak te hebben getrokken en geopend, maar hij had buiten de deurwachter gerekend.

Henderson lichte slechts even zijn steenharde vuist op, liet die vuist neerbonden op het smalle hoofd van de blonde secretaris, en de man zakte in elkaar, alsof men hem met een voorhamer op het hoofd had geslagen, en bleef roerloos liggen, de ogen zonder uitdrukking naar de zoldering gewend, op zijn rug uitgestrekt.

Het mes was uit zijn hand gevlogen, en lag ver buiten zijn bereik in een hoek van de kamer.

Raffles stond daar nog maar altijd, in zijn onderdanige houding, met zijn toestel in de linker en zijn driepoot in de rechterhand, en vroeg nu nogmaals:

— Gij wilt mij toch zeker wel toestaan om de juwelen te fotograferen, mijnheer Tarnoczy? Mijn blad zou zo gaarne de primeur hebben.

Maar Tarnoczy was tot zichzelf gekomen, en zocht een uitweg.

Toen hij zag dat die er niet was, daar de belde deuren versperd waren, scheen hij naar het venster te willen snellen, half dol van woede, misschien om aan alles een einde te maken, en Raffles althans door de politie te laten arresteren, als hij hem dan niet kon doden, maar Brand trad hem in de weg, duwde hem zijn revolver tussen de ribben, en zei kortaf:

— Geen grapjes. Ga daar op die stoel zitten, en verroer je niet, of het zou je slecht vergaan. Ik wil je niet vermoorden, maar deze revolver denkt er misschien anders over, want dat ding gaat verbazend vlug en vanzelf af.

Bleker dan een dode, liet Tarnoczy zich op een stoel neervallen, en de vrouw zag nu dat de zaak verloren was.

Er was zo luid gesproken, dat de bedienden hen hadden moeten horen en gekomen zouden zijn, als zij er slechts geweest waren.

Maar zij kwamen niet, en het was dus duidelijk, dat zij reeds buiten gevecht waren gesteld, gebonden en gekneveld waren, misschien wel gewond.

Louise de Champfleury was een vrouw met karakter, die zich niet heel gauw van haar stuk liet brengen, van een grote stoutmoedigheid, maar het was haar alsof zij had willen vechten tegen een bovenaardse macht, zij begon heftig te sidderen, en zonk neer op een divan naast de schoorsteenmantel, voortdurend naar Raffles starend, alsof zij een spookverschijning zag.

Nu pas zette Raffles zijn toestel neer, wierp zijn hoed op tafel, rekte zich eens behaaglijk uit, en zei:

— Zie zo, nu kunnen wij eens praten. Ziet gij, bij dergelijke ondernemingen is de grote moeilijkheid, binnen te komen. Maar is men eenmaal binnen, dan gaan de zaken verder meestal van een leien dakje, vooral wanneer men goede helpers heeft. Madame, ik ben overtuigd, dat gij de zaak als verloren beschouwt voor het ogenblik, maar tot mijn oprecht leedwezen zal ik toch genoodzaakt zijn, enige voorzorgsmaatregelen te nemen bij hetgeen er nu nog moet volgen. Ik beloof u echter dat wij zo zachtzinnig mogelijk te werk zullen gaan. Steek uw polsen maar eens uit; zo is het goed.

Een wenk was voor Henderson voldoende om hem te doen begrijpen, dat hij zijn taak nog niet voleindigd had.

De reus trad op haar toe, hij had iets glinsterends in de handen, er knipte iets dicht, en de uitpuilende ogen van de vrouw staarden op een paar van de beste stalen boeien, die zij nog ooit in haar leven had gezien; het waren de befaamde boeien van Scotland Yard, door Raffles zelf nog een weinig geperfectioneerd.

Ook haar enkels werden met eenzelfde soort boeien dicht aaneen bevestigd.

Wat Tarnoczy betreft, hij was volkomen versuft, en liet zich, zonder de minste tegenstand te bieden, boeien en knevelen, als aangegrepen door een heilige ontzetting, niet in staat om zelfs maar geregeld te denken.

— Alles klaar? vroeg Raffles glimlachend. Dan kunnen wij eens aan het werk gaan. Het fotograferen zal er misschien bij inschieten, maar die schade kan ik later inhalen. Laat ons eens zien, ja juist, die tussendeur voert naar

het vertrek waarin de bewuste brandkast staat. En hoeveel gemakkelijker is het nu niet, deze zaken overdag te verrichten, inplaats van des nachts. Nu weet ik heel goed dat ik de risico loop, een volmaakt ledige kast te openen, omdat het er u toch alleen maar om te doen was, mij binnenshuis te lokken; maar ik waag het er op. Het zou niet verstandig zijn, de komedie al te ver te drijven, want er kunnen zich juweliers aanmelden aan wie gij de juwelen zoudt moeten tonen. Madame, ik vraag u excuus, als ik even mijn jas uittrek, want dan kan ik makkelijker werken.

Raffles was in de voorgang gaan staan bekeek de brandkast in zijn hemdsmouwen, met de vuisten in de heupen gesteund, met het oog van de kenner, en knikte toen goedkeurend.

— Geen kwade kast. Ik ken het merk. Ik heb er vroeger mee te doen gehad, en geloof dat ik haar geheimen, haar goede en haar zwakke zijden doorgrond heb. Ziet gij, iedere kast, ook de allerbeste, heeft een zwakke stee. En dat is de deur.

Hij bleef nog enige tijd zwiingend naar de kast kijken, deed een paar stappen in het nevenvertrek, bukte zich naar het slot, en hernam:

— Natuurlijk, zoals ik wel dacht, een cijferslot. Mijnheer Tarnoczy, of hoe hij dan mag heten, kent natuurlijk de combinatie, maar ik twijfel er aan of madame ze kent, want dieven van uw soort plegen elkaar onderling niet al te zeer te vertrouwen. Ik zou anders weer mijn middeltje kunnen toepassen om u te dwingen, mij die combinatie mede te delen.

Hij wenkte Brand bij zich, en wisselde op zachte toon een paar woorden met hem.

De jongeman knikte en zei tot Henderson, die in de andere kamer was gebleven:

— Blijf hier de wacht houden, James. Weliswaar zijn zij geboeid en gekneveld, maar men kan toch nooit weten.

Intussen had Raffles zich reeds naar de deur van de brandkast gebukt, en

bekeek met grote aandacht het cijferslot.

Hij strekte er de vingers naar uit, draaide wel vijf minuten achtereen aan de schijf, maar richtte zich toen weer op en zei zuchtend en hoofdschuddend:

— Neen, met het tastgevoel gaat het ditmaal niet; ik heb in de laatste maanden wat al te veel gebokst, en mijn vingertoppen hebben hun fijngevoeligheid voor het ogenblik verloren. Ja, dan moet ik wel mijn toevlucht nemen tot de paardenmiddelen.

Weer wenkte hij Brand bij zich, en die kwam een ogenblik later aanlopen met een grote tas vol gereedschappen en andere benodigdheden, die Henderson had medegebracht en toen zette hij ook nog het grote, houten fotoestel naast Raffles neer, dat echter heel iets anders bleek te zijn dan een onschuldige camera.

Want toen Brand het openklapte, kwam er een volmaakte zuurstofinstallatie uit, met kleine cilindervormige en de modernste verbeteringen.

— En roep James nu, ik kan het niet zonder hem af, beval Raffles kortaf. De kast zit te ver in de muur, ik kan er op die wijze niets mee uitrichten. Het is een geluk, dat de kast er pas is ingemetseld, zodat de mortel zich nog niet al te zeer verhard kan hebben.

Nauwelijks begreep Henderson waar het om ging, of hij nam een korte, stalen koevoet ter hand en een hamer, en begon onmiddellijk de bakstenen rondom de brandkast aan te tasten, met geweldige slagen, die de kalk en het gruis naar alle kanten deed stuiven.

Met gewapend beton zou de reus waarschijnlijk wel wat meer last hebben gehad, maar deze gewone bakstenen boden aan zijn geweldige kracht niet veel meer weerstand dan lege sigarenkistjes en het duurde dan ook niet lang, ternauwernood een half uur, of de kast was aan de drie zijden waarin zij was vastgemetseld, vrijgemaakt.

Raffles had bedaard toegekeken, terwijl Brand alles in gereedheid maakte voor wat er nu moest geschieden, en toen Henderson ten slotte zijn koevoet neerlegde, zei hij:

— Dat heb je knap gedaan, James. Leg de kast nu eens op de achterkant.

Dat bevel zou door ieder ander met een schouderophalen zijn beantwoord, maar Henderson vond het blijkbaar niets bijzonders.

Met de hulp van Raffles trok hij eerst de kast zover mogelijk naar voren, en toen wentelde hij haar geheel alleen op de achterzijde, zonder merkbare inspanning, ofschoon die kast toch meer dan vijfhonderd kilo woog.

Nu werd het staal rondom het slot schoongemaakt met benzine, waarna in een kring, thermiet werd gestrooid, dat door middel van de zuurstof uit de cilindervormige binnen een kwartier tijd tot zulk een ontzaglijke hitte werd gebracht, dat daaronder het staal letterlijk werd weggevreten.

Dit duurde wederom bijna een half uur, en het slot was bijna weggebrand, toen er een dof gekerm klonk van de bovenverdieping.

Raffles hief even het hoofd op, en zei toen tot Henderson:

— Een van die mannetjes is zeker tot bewustzijn gekomen. Misschien lijdt hij pijn. Ga je eens kijken James, en vraag hem wat er aan de hand is.

Heel even fronste de reus de wenkbrauwen, want hij kon zich niet voorstellen, waarom men zoveel omslag zou maken met een ordinaire bandiet, een moordenaar, die het op het leven van Raffles had voorzien, maar toch gehoorzaamde hij onmiddellijk, verliet het vertrek door de deur die op de gang uitkwam, en liep de trap op, om achtereenvolgens in de kamers te gaan kijken, waar men de zogenaamde bedienden had opgesloten.

Inmiddels was de stalen brandkastdeur geheel doorgebrand, en nu behoefde Raffles niets anders te doen dan het ronde stuk uit de kast te lichten.

Gelukkig had het asbest, waarmede de deur was opgevuld, de inhoud van de kast volkomen beschermd tegen een hitte van bijna duizend graden. Raffles nam aanstonds een kistje uit de kast, van staal vervaardigd, dat hij binnen enkele tellen geopend had.

Het bleek inderdaad een grote hoe-

veelheid zeer fraaie stenen te bevatten, maar helaas, zoals Raffles wel gevreesd had, reeds op het eerste gezicht ontdekte hij dat bijna de helft vals was. Imitatie diamanten, zogenaamde facsimili.

Intussen lag daar zeker nog voor een waarde van een tienduizend pond sterling aan echte juwelen en het loonde dus zeker wel de moeite ze voor goede buit te verklaren.

Brand had ze juist in de tas gedaan, voor dat doel meegenomen, toen hij ver-

schrikt opkeek op het horen van een vreemde stem:

— Je handen op, of je bent er geweest.

De gangdeur was opengegaan en daar stond een man in chauffeurslivrei, met een grote revolver in de rechtervuist geklemd, de vinger aan de trekker.

Achter hem was de kok zichtbaar, die gewapend was met een van zijn grootste messen.

HOOFDSTUK V

TUSSEN TWEE VUREN

Raffles en Brand waren te verstandig en hadden zich te vaak in een dergelijke toestand bevonden om niet in te zien, dat voorlopig de tegenpartij aan de winnende hand was en dat het hun het leven zou kunnen kosten, als zij op dat tijdstip tegenstand poogden te bieden.

De man daar in de deuropening zou zonder enige twijfel onmiddellijk schieten, zodra hij een verdachte beweging zag.

Het werd hun duidelijk, dat de man zeker iets verdachts in het huis had zien gebeuren, terwijl hij bezig was in zijn garage, naar binnen was geslopen langs de diensttrap en al gauw een goed inzicht had gekregen in de stand van zaken.

Zij betreurden het nu zeer, maar wel een weinig te laat, dat zij geen acht hadden geslagen op deze man en hem niet belet hadden, roet in het eten te gooien.

Maar waar was Henderson toch?

Het was ruim een kwartier geleden, dat hij zich naar de bovenverdieping had begeven, toen er zo gekermd werd en de beide vrienden begonnen te vrezen, dat ook dit vooruit afgesproken was, dat de chauffeur zich allereerst had gehaast, de kok te bevrijden uit zijn keuken en vervolgens een list had verzonnen, om althans een van de drie stoutmoedige indringers uit de kamer waar

de brandkast stond, weg te lokken.

Zouden de mannen daarboven de reus onverwachts hebben overvallen?

Het viel bijna niet aan te nemen, want slechts een hunner was in staat, om zich behoorlijk van zijn ledematen te bedienen.

Intussen, een man met een dolk in de hand, die zich achter een deur opstelt, kan genoeg onheil aanrichten, als hij snel en behendig optreedt.

Hadden zij daareven ook niet een bonzend geluid gehoord, alsof er een zwaar lichaam neerviel op de grond?

Brand voelde zich koud worden, als hij bedacht, dat Henderson een onheil kon zijn overkomen, terwijl hij deed wat Raffles hem gevraagd had te doen.

Want als hem niets overkomen was, wat kon hem dan daarboven zolang vasthouden?

Was de man die zij hadden horen kermen misschien inderdaad ernstig gewond en had de reus hem moeten verbinden?

Het was niet onmogelijk en dat zou zijn lang wegblijven kunnen verklaren.

Ook kon het zijn, dat de kok en de chauffeur naar boven waren geslopen en de deur op slot hadden gedraaid van het vertrek, waar hij was binnengetreden.

Maar Brand moest even schouderoplaalend glimlachen bij de gedachte, dat

een reus met de geweldige kracht van Henderson zou kunnen worden weerhouden door een eenvoudige kamerdeur.

Een enkele druk van zijn geweldige schouders zou immers voldoende zijn het paneel te versplinteren, zodra hij zou bemerken, dat men hem van Raffles verwijderd wilde houden.

De enige mogelijkheid was dus, dat men hem inderdaad had overvallen ofwel dat hij een gewonde moest verbinden en dat was nu eenmaal een werkje, hetwelk de reus niet zo heel vlug afging.

Dit alles ging razend snel door de hersens van Brand en hij was al tot deze slotsom gekomen, nog voor hij zijn handen had opgestoken.

Raffles had zijn voorbeeld gevolgd en zei schouderophalend:

— 't Is erg jammer van al die vruchteloze arbeid en natuurlijk ook van de juwelen. Nu, wij hopen je te tonen, dat wij goede verliezers zijn en zullen geen chicanes maken.

De chauffeur wierp hem een blik vol haat toe en zei tussen de tanden:

— Wij zullen je die onbeschaamdheid wel afleren, mijnheer Raffles. Geef mij dadelijk de sleutel van de boeien, of wacht, de kok zal hem wel uit je zakken nemen, want ik vertrouw je niet.

— Dat is een verstandig woord, zei Raffles glimlachend. Ik kon er wel eens een revolver in hebben, in mijn zak, meen ik. Het sleuteltje zit in mijn rechter vestzak, vriend, in je smetteloos wit gewaad, dat helaas, zo weinig in overeenstemming is met je zelf.

De kok was, zijn blinkend breed mes nog altijd in de rechtervuist houdend, op hem toe getreden en stak zijn linkerhand uit naar het vestzakje, om daar de sleutel van de boeien uit te nemen, maar op hetzelfde ogenblik vatte Raffles hem sneller dan de gedachte, met de ene hand in de borst en greep met de andere de pols van de hand, waarin zich het mes bevond en voor de chauffeur kon begrijpen wat er aan de hand was, had Raffles de kok reeds met grote kracht tegen hem aangeworpen, zodat hij wankelde en vloekend de kok van zich af wilde houden, die langs hem neergleed en languit op de vloer viel.

Snel als een panter was Brand echter reeds op hem toegesprongen en sloeg hem de revolver met een goed gemikte slag uit de hand voor de chauffeur er gebruik van kon maken.

— Ziet gij, men moet de dag nooit prijzen voor de avond, zei Raffles glimlachend tot de doodsbleke chauffeur, die nu ontwapend was, maar zo woedend, dat hij niet in staat was om iets terug te zeggen en alleen maar een sissende klank over zijn lippen kon brengen.

Raffles haalde koeltjes de schouders op en zei tot Brand:

— Amice, let op die heer in het wit met zijn vervaarlijk mes, dan zal ik eens gauw onze bulletjes inpakken en dan maken wij dat wij wegekomen en laten dit onplezierige gezelschap aan hun lot over.

— Maar James, riep Brand ongerust uit. Waar kan hij toch zijn?

Op die vraag kwam een al heel vreemd antwoord, want plotseling klonk er ergens in het huis een stem, waarvan men niet zeker wist, of zij van boven dan wel van beneden kwam:

— Daar is politie. Berg je lijf, mannen.

Brand maakte een gebaar van woede en wanhoop, maar Raffles scheen veeleer verbaasd te zijn dan boos en riep op bevelende toon:

— Dan gauw weg, voor het te laat is. De juwelen in de tas, Charles, en laat de toestellen maar achter, de instrumenten ook, want dat alles is gemakkelijk te vervangen en het zou ons maar tot last zijn.

Toen zette Raffles zijn stem nog meer uit en riep zo hard hij kon, in de gang staande, zodat het door het huis weergalmde:

— James, waar je ook bent, red je huid.

Hij kreeg in het geheel geen antwoord maar wel vloog ergens beneden een deur open en klonken snelle voetstappen op de trap.

Brand, die naar het raam was gesnel, riep:

— Drie grote politie-auto's, zij zijn wel met hun twintigen.

— En ik vrees, dat de terugweg ons

is afgesneden, riep Raffles. Naar het dak dan.

— Het dak? Het huis staat immers geheel afzonderlijk, riep Brand op een toon van vertwijfeling.

— Misschien zijn er telefoondraden. Laten wij zien wat wij doen kunnen; het is immers de enige uitweg. Het is volkomen nutteloos om het tegen tien gewapende agenten op te nemen, die daar de trappen al opstormen.

De chauffeur wilde hem de weg versperren, half dol van woede, zelf niets begrijpend van die plotselinge komst van de politie en was van plan om althans Raffles in zijn val mede te slepen, maar deze sloeg hem met een geweldige vuistslag neer, stapte over het gevallen lichaam heen en vloog door de gang, door Brand op de hielen gevolgd, die nog juist bijtijds de tas met juwelen gegrepen en aan Raffles gegeven had.

Op de tweede verdieping was alles still, van een eigenaardige, vreesaanjagende stilte.

Raffles liet nogmaals zijn waarschuwend kreet horen en terwijl Brand voortstormde, opende de gentleman-inbreker snel enige deuren die hij voorbij kwam. In twee kamers zag hij de nog altijd gebonden en geknevelde schurken liggen, die Henderson daar zelf had opgesloten.

Maar van de reus geen spoor.

Raffles ging een dwarsgang in, opende nogmaals twee deuren, maar vond slechts volkomen ledige, ongemeubelde vertrekken.

Steeds nader kwamen de voetstappen en hij begreep dat hij zich aan het grootste gevaar bloot stelde, als hij zich nog langer tijd verloor.

Toch kon hij het denkbeeld niet verdragen, dat hij zijn trouwe helper in de steek liet, die misschien gewond was en ergens hulpeloos en bewusteloos op de vloer lag.

Maar boven zijn hoofd hoorde hij de stem van Brand, die riep:

— Waar blijf je? Waar zit je toch, Edward?

— Zorg voor je zelf, Charles. Laat je afglijden langs de telefoondraden tot op

het dak van het huis aan de overzij van de straat.

— Ik ga niet heen zonder jou.

— Ik beveel het je, Charles, riep Raffles met luide stem, nogmaals een deur openend.

Hij had nu bijna de hele tweede verdieping doorzocht en toen hij niets vond, rende hij weer een trap op met een aantal agenten op zijn hielen.

Daarbeneden was er een kort tumult geweest, waarschijnlijk omdat de kok en de chauffeur tegenweer hadden trachten te bieden, maar nu trok de hele troep der achtervolgers weer achter Raffles aan.

Het was duidelijk, dat de agenten heel goed wisten, wie zij daar achtervolgden.

Snel als een haas snelde Raffles nu voort tot hij de zolderverdieping bereikte en hij de voet kon zetten op de onderste trede van het steile trapje, dat door het zolderluik naar het dak voerde, juist toen de pet van de eerste agent zichtbaar werd boven de zoldertrap.

Raffles klauterde naar boven en trok zijn voeten op door het luik, toen er voor de eerste maal op hem geschoten werd.

— Maar voor de drommel, ik geloof dat zij er ernst mee maken, riep Raffles uit. Zij schieten niet in de lucht, maar zij mikken, de ellendelingen.

Hij had zich opgericht, keek om zich heen en zag Brand juist in grote vaart, hangend boven de straat, neerglijden langs twee telefoondraden. Met voldoening zag Raffles, dat Brand zich de les had herinnerd, die hij hem eens, lang geleden, geleerd had, namelijk om in zo'n geval, jas en vest uit te trekken en die eerst om de draden te wikkelen, zodat zij hem niet door de huid konden snijden.

Nauwelijks een seconde later kwam Brand terecht op het lager gelegen dak van het huis aan de overzijde van de zijstraat en Raffles zag hem achter een brede schoorsteen verdwijnen.

— Gelukkig dat hij althans in veiligheid is, mompelde hij voor zich heen. Wat mij betreft, ik vrees dat het te laat is.

Over het dak van het huis heen liep

een grote bundel telefoondraden, die hier werden geschraagd door een ijzeren gestel van omstreeks drie meter hoogte en voorzien van dwarsijzers ten behoeve van de arbeiders, wanneer deze iets moeten herstellen.

Raffles ijde op deze ijzeren toren toe maar hij was nog geen meter van de grond, of twee kogels vlogen rakelings langs hem heen, hij sprong naar beneden en zei tot vier of vijf agenten, die op dat ogenblik al op het dak stonden, met hoog opgetrokken wenkbrauwen:

— Neem mij niet kwalijk, waarde heren, maar is dit optreden niet een weinig kras? Ik had nooit gedacht dat de Parijse politie zo vlug met de revolvers was. Men verwacht zoiets eerder in Chicago of in New York. Neen, neen, geen smoesjes. Gij hadt mij heel goed kunnen raken. Bah, dat had ik nooit van jullie gedacht. Gij ziet dat ik mij overgeef en gij kunt dus die gevaarlijke dingen nu wel wegsteken, die hier te Parijs wat al te gauw schijnen af te gaan.

Raffles had dit alles in voortreffelijk Frans gezegd en de agenten keken elkaar heel even verbluft aan, totdat een hunner op Raffles toetrad, hem nauwkeurig opnam en toen vroeg:

— Hoe komt u hier? Wat voert u hier uit? Hoe is uw naam?

— Wel, ik zou op dat alles breedvoerig kunnen antwoorden, zei Raffles glimlachend, maar ik wil er liever mee volstaan, u mede te delen dat de commissaris van politie dat maar moet uitzoeken.

De agent haalde spottend de schouders op en kreeg toen de tas in het oog, welke Raffles aan een riem om de schouders droeg.

— Geef dat maar eens hier, zei hij.

Raffles deed de tas af en zei zuchtend:

— Een onderneming, die volkomen in het water is gevallen. Wat een onslag. En dat voor niets. Hebt gij althans die meld weten te grijpen, daar beneden in de kamer?

— Als gij soms Louise de Champfleury bedoelt, ja, die hebben wij te pakken. En zij zegt...

De agent die de tas in ontvangst had genomen, voltooidde de zin niet, maar

kwam vlak voor Raffles staan, keek hem recht in de ogen en zei toen:

— Zij zegt, dat je John Raffles bent, de Engelse bandiet.

— O, als zij mij een bandiet genoemd heeft, dan is zij zeer on hoffelijk geweest en overdreef zij sterk, verdedigde Raffles zich verontwaardigd. Ik ben volstrekt geen bandiet, goede vriend en gij hadt heus niet op mij mogen schieten.

— Je hebt willen vluchten, zei de agent streng.

— Dat ligt in de menselijke natuur. Geloofst gij soms, dat het zo prettig is, van zijn vrijheid beroofd te worden?

De agent gaf niet aanstonds antwoord, maar keek Raffles aan met een twijfelende, achterdochtige blik.

De man had geen goed politiebeambte moeten zijn, als hij niet gehoord had van John Raffles, de langgezochte, Engelse avonturier. Hij wist dat die man een Brit was en hij wist ook dat de Engelsen bijna allen het Frans vloeiend spreken, maar in negen-en-negentig van de honderd gevallen met een sterk accent, en deze man sprak de taal van zijn land als een geboren Parijzenaar. Hij wist er zelfs een weinig dat canailleuse in te brengen, hetwelk eigen is aan de bewoners van de wijken van Vaugirard en Battignolle.

Intussen begreep hij wel, zijn plicht te zullen verzuimen, als hij niet zorgde dat die man in verzekerde bewaring werd gebracht.

Wat Raffles aangaat, hij was te verstandig om niet in te zien, dat op dit ogenblik iedere poging tot ontvluchting tot mislukken was gedoemd.

Die agenten waren allen van revolvers voorzien, zij schenen ze te willen gebruiken ook, drie kogels hadden hem gemist, maar de vierde kon wel eens raak zijn.

Het had natuurlijk ook volstrekt geen nut, te willen proberen, zich naar de dakrand te begeven, om daar naar een regenpijp te zoeken of zo iets, want lang voor hij die bereikt zou hebben, zou een kogel hem hebben achterhaald.

Hij vergenoegde zich er dus mee, de schouders op te halen en zich voorlopig in het onvermijdelijke te schikken. Met

een flauwe glimlach bedacht hij, dat dit nu juist de vijfde maal was, waarop de politie hem in handen had gehad. Driemaal was dit gelukt aan de Londense, eens aan de Amsterdamse en deze maal aan de Parijse politie.

Intussen had de agent de tas opengeknipt, stak er zijn hand in, liet de kostelijke juwelen door zijn vingers glijden en vroeg grijnslachend:

— Zeker van je liefje cadeau gekregen?

— Als het zo was, zou ik niet zo tacteloos zijn, om het te bekennen, antwoordde Raffles met een glimlachje.

— Gevonden misschien?

— Denkt gij met een onnozele sukkel te doen te hebben? vroeg Raffles schouderophalend, maar inwendig was hij er verheugd over, dat deze agent blijkbaar behoefte gevoelde om wat grapjes te maken, en met hem te spelen als de kat met de muis, want des te meer tijd zou Brand winnen, om zichzelf in veiligheid te brengen.

Hij toonde dan ook volstrekt geen ongeduld, maar keek de agent aan met een scheef gehouden hoofd.

— Zo, dus niet gevonden? Dan moeten wij dus wel aannemen, dat zij gestolen zijn?

— Goede vriend, je zou die vraag niet stellen, als je eens een kijkje had genomen in de werkkamer van mijnheer Tarnoczy, zoals hij zich noemt.

— Maar ik ben er geweest, zei een andere agent op grimmige toon. En ik zeg dat er maar één inbreker op de hele wereld is, die zoiets durft en kan. Want we weten wel, dat het inbreken de wereld uitgaat, omdat er geen geld meer in de brandkasten zit. Effecten, waar de schurken niets aan hebben, en spaarbankboekjes. De rest in een safe van de bank. Zou je maar niet bekennen, dat je Raffles bent, mooie meneer?

— Als ik het was, zou ik het nooit toegeven aan een man, die zulke onknieze termen gebruikt, antwoordde Raffles uit de hoogte. Bedenk wel, dat je niet tegen een Parijse apache spreekt.

— Maak er een eind aan, Trublot, hernam de tweede agent kortaf. Doe die tas dicht, en houdt hem goed bij je. Het

gezicht van die vent bevalt me helemaal niet. Hij glimlacht te veel naar mijn zin.

— We zijn nog niet klaar, Dubois, zei de eerste agent, vergeet je helemaal wat ze gezegd hebben? Er moet er nog een zijn, en misschien nog wel een derde ook. Waar zitten die?

Agent Dubois krabde zich eens achter het oor, keek in het rond, en liet zijn blikken waren over al die massieve, gemetselde schoorstenen, waarachter een man zich heel gemakkelijk kon verbergen.

Nauwelijks had Raffles dit gezien of hij gaf aan zijn gelaat een uitdrukking, als van iemand, die met moeite zijn ongerustheid verbergt, omdat men zijn truc of zijn geheim ontdekt heeft.

— Laten vier mannen hen zoeken, beval Dubois kortaf. Jij en ik, Trublot, zullen deze sinjeur in de gaten houden. En verroer je niet, verzet geen stap, of zo waar als ik hier voor je sta, we schieten je neer. We hebben onze instructies.

Raffles haalde slechts met opeengeklemd lippen de schouders op, en de klopjacht begon, want vier agenten, nog altijd gewapend, slopen nu over het dak, omsingelden de schoorsteen, juist als de Indianen van Aimard, en als de toestand minder ernstig was geweest, zou Raffles zeker hebben moeten lachen om hun zonderlinge bewegingen.

Maar inwendig lachte hij toch, want hij won met deze drijfjacht een kostbare tijd, die aan Brand ten goede zou komen.

Terwijl de vier agenten daar zo aan de gang waren, begon Raffles na enige ogenblikken op zijn beminnelijkste toon:

— Is het onbescheiden als ik de vraag stel, hoe uw schreden juist naar dit huis zijn geleid?

— Dat heb je te danken aan de knecht van mijnheer Henri Dompierre, vriend. Die heeft alles afgeluisterd, heeft vier of vijf dagen zijn mond weten te houden, maar toen werd het hem te sterk, en heeft hij verkapt wat er aan het handje was, aan onze commissaris.

— Praat jij je mond maar niet voorbij, jongen, bromde Dubois. Dat hoeft hij volstrekt niet te weten.

— Ik denk, dat het toch niet geheim had kunnen blijven, zei Raffles schouderophalend. Zo, daar ziet men nu weer eens, wat het toeval tot stand kan brengen, en welke rampen somtijds het gevolg zijn van de taktloze nieuwsgierigheid van een huisknecht. Ja, dan begriep ik alles. Men heeft toch, hoop ik, die arme mijnheer Dompierre niet in de zaak gemengd?

— Dat heeft men integendeel wel, luidde het verontwaardigde antwoord. Hij had zijn huis maar niet moeten afstaan voor zo'n doel, riep Trublot uit.

— Het gaat je alles geen steek aan, zei Dubois met een vloek. En jij, Trublot, volg mijn raad, en praat niet zoveel met hem. Hij is een drommels gevaarlijke kerel, laat ik je dat zeggen, en jij bent nog maar een jong broekje en weet niet wat er te koop is in de wereld.

Het zwijgen duurde enige tijd voort, en men hoorde niets anders dan het knarsen van het grint onder de voeten van de zoekende agenten.

Totdat Raffles afkeurend het hoofd schudde en zei:

— Zij kunnen niet over grint lopen. Als mijn vrienden hier zijn, dan zullen zij ze op vijfhonderd passen gaans horen aankomen.

— Als ze hier zijn zullen ze ons niet ontsnappen, reken daar maar op, zei Dubois nijdig.

Maar na ongeveer tien minuten kwamen de agenten onverrichter zake terug, zodat Dubois ongeduldig aan zijn zware knevel trok, en aan Raffles vroeg:

— Wil je zeggen waar je medeplichtigen zijn?

Raffles keek hem koel aan en antwoordde:

— Ik weet het niet, op mijn woord, mijnheer Dubois, en als ik het wel wist zou ik het niet zeggen. Maar voor wie ziet gij mij dan toch eigenlijk aan?

— Het is goed. Dan moeten ze op het bureau maar meer uit je zien te halen, bromde Dubois. Neemt hem in je midden, mannen.

De hoofdagent liet geen oog van Raffles af, die hem wat al te bedaard en te zelfverzekerd voorkwam.

Inderdaad keek de gevangene rustig naar de boeien die hem aan de polsen werden gedaan en zei:

— De Franse boeien zijn niet zo kwaad, ofschoon zij niet te vergelijken zijn met die van Scotland Yard. Van de samenstelling van het staal zeg ik niets, want dat is niets waard, maar de constructie is volmaakt. En nu moesten wij maar gaan, want het is wat fris hier boven op het dak, en gij ziet dat ik geen hoed op heb. Stel u eens voor dat ik zou kouvatten.

— Maak jij maar grapjes, vriend, zei Dubois uit zijn humeur. De lust om grappen te maken zal je op het bureau wel vergaan.

En zo daalde de kleine troep eerst de trappen af naar de zolder, daarna de zoldertrap, en vervolgens de brede trappen tot in de vestibule, waar de concierge ademloos heen en weer liep, van het hele voorval volstrekt niets begrijpend, terwijl hij nauwelijks geregeld had kunnen antwoorden op de vragen, welke de politieagenten hem stelden, die daar aanwezig waren, in gezelschap van Louise de Champfleury, Tarnoczy, de chauffeur, de kok en een van de bedienden, die het er nog tamelijk goed had afgebracht.

Zij waren allen geboeid.

De beide andere bedienden waren in een betreurenswaardige toestand met een ziekenauto naar het gevangenisziekenhuis overgebracht.

Wij zullen ons niet aan een beschrijving wagen van de blikken, die het gevangen vijftal op Raffles wierp, toen deze in hun midden verscheen; de vrouw gaf waarschijnlijk uiting aan hun aller gevoelens, toen zij bijna stikkend van woede en haat uitbracht:

— We hadden je zelf te pakken willen nemen, Raffles, en al zijn we er nu ook gloeiend bij, jij hebt tenminste de langste tijd op vrije voeten rondgelopen.

— Genoeg gepraat, zei Dubois ruw. In de auto's, en vlug een beetje. En Raffles afzonderlijk of wie hij dan mag zijn, anders gebeuren er ongelukken. Vijf van hen in de groene wagen en Raffles bij ons in de open auto.

Tamelijk onzacht werd eerst het vijftal naar buiten geduwd, en door de open straatdeur heen zag Raffles, hoe zij een voor een, geboeid en wel in de groene dievenwagen moesten stappen, die door de Parijzenaars «slamand» wordt genoemd. Dadelijk daarop reed de wagen weg.

Hijzelf was achtergebleven met een inspecteur, die hem voor het eerst zag, een piepjong ventje met blozende wangen, en onschuldige blauwe ogen, die hem echter scherp opnam, en toen kortaf beval:

— In de auto met hem, en dan dadelijk naar het hoofdbureau.

Stevig aan beide zijden vastgehouden door de twee agenten, moest Raffles onder de koetspoort doorgaan.

Een der agenten, die hem vasthield, moest het eerst instappen, daarop volgde hij, en de agent nummer twee volgde, en met zijn drieën namen zij plaats op de achterbank, terwijl de inspecteur en een derde agent gingen zitten op de strapontins voor hen, en nog weer een agent nam plaats naast de chauffeur.

Bijna onmiddellijk zette de auto zich in beweging.

De auto volgde de gewone weg, en moest dus over een grote lengte de Champs Elysées volgen, die op dat uur van de dag vrijwel verlaten was, want het was lunchtijd.

Ongeveer halverwege bevond zich daar een huis in aanbouw van reusachtige afmetingen, hetwelk bestemd zou worden voor variétezaal met dancing.

Over een grote uitgestrektheid liep een schutting rondom het bouwwerk, zoals is voorgeschreven, welke slechts op een enkele plaats in het midden door een kleine deur onderbroken werd.

Het was juist op deze plek, dat een grote, logge vrachtauto van het trottoir wegreed, blijkbaar van zins om de straat over te steken, van rechts naar links.

De chauffeur van de politieauto, die vrij hard reed, gaf een waarschuwingssignaal met zijn hoorn, maar de chauffeur van de vrachtauto scheen het niet te horen, want hij bleef kalm links houden, zodat de bestuurder van de politie-

wagen plotseling krachtig moest remmen maar het bleek reeds te laat te zijn.

Er had een aanrijding plaats, en de vrachtwagen reed de politieauto juist bij de achterwielen aan, die een hevige schok kreeg en bijna was omgekanteld.

Eenieder, die wel eens bij een aanrijding betrokken is geweest, hetzij zijdelings of direct, zal weten hoe snel alles verloopt. Zo snel, dat men zich later geen rekenschap kan geven van enige tijdorde. Wat is er gebeurd?... Hoe is het gebeurd? Niemand kan het precies zeggen. Vaak worden de inzittenden uit de wagen geslingerd, omdat de portieren openspringen. Vaak ook raken zij beklemd tussen delen van de in elkaar gedrukte carrosserie. Dikwijls raken de gewonden bewusteloos en als zij dan veel later in het ziekenhuis tot bewustzijn komen, wanneer chirurgen en verpleegsters alles hebben gedaan om het leven van de patiënt te redden, dan weten zij zich van het gebeurde niets of maar een bitter beetje te herinneren. Het is zoals gezegd, ter oorzake van de snelheid waarmee het ongeluk zich voltrekt. De snelheid en het onverwachte..

Zo ook hier. Door de schok van de aanrijding vlogen de inzittenden naar voren. De chauffeur en de naast hem zittende agent kwamen met hun hoofd terecht tegen de voorruit, die brak. Gevolg: twee bewustelosen met hersenschudding en misschien wel schedelbreuk. Het drietal achterin: twee politieagenten met Raffles tussen hen in, werden ook naar voren geslingerd, maar hun vaart werd gebroken door de rugleuning der voorste zitplaatsen. De agent links van Raffles liet in de verwarring de ketting los van de boei om Raffles pols.

Raffles had nooit méér dan een half woord nodig, om direct de situatie te begrijpen. Hij sprong op de vrachtauto meteen over de schutting en kwam aan de andere kant terecht, waar hij van de straatkant af, nu onzichtbaar was.

— Vlug hierheen, hoorde Raffles zeggen. Wat is het een geluk, dat ik dezer dagen uit verveling eens een kijkje ben gaan nemen op dit bouwwerk. De werk-

lieden zijn allemaal aan het schaften. Ze kunnen ons hier onmogelijk vinden, als wij maar wat voortmaken.

Door een warnet van balken, stapels bakstenen, grote bergen mortel, stapels planken en allerlei andere bouwmaterialen, voerde de reus de beide mannen zo vlug zijn grootte en zwaarte het hem toelieten, naar een kleine deur, die naar een smal steegje bleek te voeren.

Hij opende deze deur haastig, duwde de twee vrienden naar buiten, liet een zware balk voor de deur neervallen die

de deur moest afsluiten en zei handenwrijvend:

— Hier heb ik mijn wagentje staan, mylord. En nu hoop ik dat u tevreden over mijnheer Brand en mij bent?

— Zeer tevreden, James, en ik dank je hartelijk. Het is alleen maar jammer dat alles zo vlug is gegaan, want ik heb een kleinigheid vergeten.

— Wat dan? vroeg Brand ongerust, Raffles meetrekkende.

— Wel, de diamanten, antwoordde Raffles laconiek.

HOOFDSTUK VI

WIE DE DIAMANTEN KREEG

Op de hoek van de steeg en een straat, die regelrecht op de Seine uitliep, stond een kleine, maar snelle wagen, waarin de drie mannen stapten, terwijl Brand plaats nam achter het stuurwiel, juist op het ogenblik dat enige agenten met behulp van een plank, de gebarricadeerde deur probeerden in te rammen. De toeleg van Raffles' bevrijding uit de handen van de politie, scheen ontdekt te zijn...

Een kwartier later echter konden Raffles, Brand en Henderson zich in veiligheid weten, want toen was het wagentje aan de verhuurder teruggebracht, Raffles had zijn boelen zonder de minste moeite opengesloten, nu zij niet meer werden vastgehouden, en een gewone taxi bracht hen naar de voet van de heuvel van Montmartre, vanwaar zij binnen vijf minuten het kleine, witte huisje hadden bereikt, hetwelk zij aan de achterzijde binnengingen.

Het eerste wat zij deden was, hun vermomming af te leggen, en met de grootste zorgvuldigheid in de geheime bewaarplaats verbergen, en pas toen zij alle drie bijeen waren in de eenvoudige woonkamer, reikte Raffles zijn twee trouwe metgezellen de hand en zei op

ernstige toon:

— Ik dank jullie, vrienden. Ik wist wel dat ik op jullie zou kunnen rekenen, maar ik wil je toch wel toevertrouwen, dat ik mij niet zo zeker voelde, als ik mij voordeed tegenover de heren van de politie. Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk geweest, dat een klein uur voldoende was, om mijn invrijheidstelling voor te bereiden? En zeg mij, om te beginnen, James, waar bleef je toch, nadat ik je had uitgezonden om naar de gewonde bedienden te gaan omzien?

De reus werd wat verlegen, en toen deed hij eensklaps zijn boord los, en wees Raffles op een vuurrode, diepe striem die rondom zijn hals liep.

— Dààr komt het van, mylord, zei hij op zijn trouwhartige toon. Ik kon er werkelijk niets aan doen. Het was een valstrik, ziet u. Ik was nauwelijks de kamer binnen, vanwaar het gekerm kwam, of daar sloeg een van die schoeljes, die zeker in de leer is geweest bij de Indiaanse Worgers, mij een lopende knoop om mijn nek, waarschijnlijk gemaakt van een van de gordijnkoorden en trok dadelijk zo hard, dat ik bijna stikte. Zij waren met hun drieën en dat had niets beduid, als ze niet zo gemeen

te werk waren gegaan, en hun vuisten hadden willen gebruiken. Maar ik had geen adem meer, ze bleven aan twee kanten tegelijk trekken, met hun voeten in mijn heupen gesteund, jawel, je moet het tuig kennen, alsof zij een baal met vodden inpakten. Het werd me groen en geel voor mijn ogen en toen moet ik zeker zijn neergevallen. Het was net alsof er een ijzeren schroef om mijn strot zat. Wat er toen verder gebeurd is weet ik natuurlijk niet precies, maar toen ik weer tot bewustzijn kwam, was ik helemaal alleen, in een kamer waar zij mij zeker hadden overgebracht, ik denk op de derde verdieping. Misschien dachten zij wel dat ik dood was, en dat scheelde dan ook eigenlijk niet veel. Met mijn zakmesje heb ik het koord, dat nog altijd om mijn nek zat, achter in mijn hals moeten doorsnijden, en dat ging niet eens zo héél gemakkelijk. Kort en goed, ik wilde mij juist eens gaan overtuigen hoe dat beneden zat, en die lelijke kerels met hun koord afstraffen, toen ik, naar buiten kijkend, op straat de politieauto's juist voor de deur zag stoppen en de agenten naar binnen stormden. Ik begreep wel dat ik nog van het meeste nut kon zijn, door mij voorlopig maar niet te laten zien, want zij waren met hun dertigen zowat. En allemaal gewapend. Ik bleef nog wat voor het raam kijken, en daar zie ik me warempel mijnheer Brand langs de telefoonraden naar de overkant glijden. Ik hoorde ook agenten voorbij stormen, en toen deed ik de deur open, en langs de achtertrap wist ik veilig op straat te komen en mij bij mijnheer Brand te voegen. Nu, hij zal u de rest wel vertellen, want het hele plan is van hem afkomstig.

— Och, dat heeft niets om het lijf, zei de jongeman blozend. Maak er niet zoveel ophef van. James had mij van dat grote huis in aanbouw verteld, en dat bracht me op het denkbeeld. Ik wist dat de auto stellig langs de Champs Elysées zou rijden en daarop baseerde ik mijn plannetje. Hier vlak bij is een grote garage, waar je allerlei auto's kunt huren, en ik nam de zwaarste vrachtauto die er maar te krijgen was,

om zand en balken te vervoeren, en trok een overal aan over mijn kleren. Alles ging gelukkig gauw, en toch had het maar een minuut gescheeld, of we hadden je gemist. En dat is alles.

Raffles had met glanzende ogen toegelusterd en zei nu, nogmaals de handen grijpend van zijn trouwe metgezel:

— Het is een kranig stuk werk, al lijkt het nog zo eenvoudig, zoals jullie het vertellen. Want alles kon mislukt zijn, als je de aanrijding minder goed berekend had, of je koelbloedigheid had verloren.

— En als we Henderson niet hadden met zijn bovenmenselijke kracht, Edward, dan hadden wij evenmin iets kunnen beginnen.

— Dat is zo, amice, hij trok mij aan mijn kraag op de auto, zoals men een sardientje uit een blikje licht. En zijn stoot op de kin van de politieagent, die mij nog aan zijn ketting vast had, was een meesterstukje.

— Maar kun je je voorstellen, Edward, hoe die agenten daar zo plotseling kwamen?

— Ja, want dat heeft een loslippige agent mij zelf verteld. De bediende van Dompierre is nieuwsgierig geworden, heeft aan de deur geluisterd en vernam zo het hele komplot. Uit ontzag en vrees voor zijn meester heeft hij vijf dagen niets durven loslaten, maar toen moet het hem te machtig zijn geworden, en is hij naar de politie gegaan.

— Maar zij verwachtten toch jou daar niet te vinden?

— Dat natuurlijk niet, en het moet een aangename verrassing voor ze zijn geweest, toen alles zo meeliep, en zij daar overdag de man vonden, die zij er alleen 's nachts dachten aan te treffen. Nu, wij zijn nu weer op vrije voeten, de fotograaf met het rosse kneveltje heeft afgedaan, en nu moesten wij, dank mij, eens beraadslagen over de beste en veiligste manier, die diamanten weer in handen te krijgen, voor welker bezit ik mij zoveel moeite heb getroost.

* * *

Het kon omstreekt vijf uur in de na-

middag van dezelfde dag zijn, toen een grote, mooie slee van een wagen, achter het stuurwiel waarvan een keurig gekleed chauffeur zat, stijf en strak als een stenen beeld, stopte voor het hoofdbureau van politie.

Er stapte een heer uit van omstreeks zestigjarige leeftijd, met een rood lintje in het knoopsgat van het keurig gesneden jacquet, dat hij onder zijn overjas droeg.

En niet zodra had de agent, die de wacht hield aan de deur, hem en zijn auto gezien, of hij ging keurig in de houding staan, toen de ander hem voorbij liep, en hem een weinig nieuwsgierig nakijkend, zodra hij er zeker van kon zijn dat de deftige heer hem niet meer kon zien.

Deze was de tamelijk slecht verlichte vestibule van het oude gebouw binnen getreden, en hield een agent tegen, waarschijnlijk een schrijver of iets dergelijks die blootshoofds, met enige papieren in de hand, de vestibule wilde oversteken.

— Beste vriend, wil je mij direct even bij de hoofdcommissaris aandienen? Ik heb een zaak van groot gewicht met hem te bespreken.

Ook deze agent scheen de bezoeker dadelijk te herkennen, want hij zei beleefd:

— Ik zal de chef dadelijk gaan waarschuwen, Excellentie. Wil uwe Excellentie zo goed zijn mij te volgen?

De bezoeker knikte, slechts even, en de man ging hem voor, een trap op, naar een vertrek op de eerste verdieping, hetwelk met twee ramen uitzag op de straat en waar de hoofdcommissaris zat te werken.

Een klerk was bij hem, die blijkbaar juist enige orders in ontvangst nam.

Het gelaat van de hoge politiebeambte, Lannoy geheten, was duister en stuurs maar toch stond hij op om de hoge bezoeker te begroeten, die hem daar zo heel onverwachts kwam bezoeken, terwijl de agent die hem had aangediend, zich terugtrok.

— Excellentie, stamelde Lannoy, waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken? Neem plaats wat ik u verzoeken mag.

De minister wierp een schuin oogje op de bode, die nog altijd naast de lesse naar stond, en zei met zijn krakende, als versleten stem:

— Mijnheer Lannoy, ik heb een zaak met u te bespreken, die ik gaarne onder vier ogen met u zou wensen te behandelen.

Een enkele wenk was voor de bode voldoende, hem te doen begrijpen dat zijn aanwezigheid niet langer gewenst was, en hij vertrok dus met een diepe buiging.

Zodra de beide mannen alleen waren, ging de minister zitten op de stoel die Lannoy eigenhandig voor hem had gereed gezet, en begon op gedempte toon:

— Mijnheer Lannoy, ik kom hier persoonlijk bij u voor de zaak van de diamanten van Louise de Champfleury.

De hoofdcommissaris schrok, verbleekte, en stotterde:

— O, Zijne Excellentie weet reeds...

— Natuurlijk, weet ik het, mijnheer, waartoe zou ik anders Minister van Justitie zijn? Gelukkig licht men mij steeds in, zoals ik het steeds gewenst en bevolen heb.

— Ik verzeker u, Excellentie, dat mijn mannen gedaan hebben, wat zij konden en dat hun werkelijk geen schuld treft. Wat er geschied is, kon niemand hebben voorzien, en die drommelse schelm van een Raffles was al verdwenen, voor zij nog...

De minister viel hem in de rede met een gebaar van ongeduld, en zei met zijn scherpe stem:

— Ik betreur die ontsnapping ten zeerste mijnheer, en aan de andere kant toch ook weer niet. Aanstands zal u blijken waarom. Ik kom hier namelijk minder tot u als de Minister tot de Hoofdcommissaris, dan wel als de ene gentleman tot de andere. Gij kunt mij wellicht een dienst bewijzen, die niet onbeloond zal blijven.

De minister had zijn stem tot een gefluister laten dalen, en Lannoy was een te schrander man om niet aanstands te begrijpen, dat hier zich een zeer goede kans voor hem voordeed, en dat er blijkbaar aan de zaak van de diamanten nog heel wat meer vastzat, dan hij ooit had

kunnen vermoeden.

Het was aan het ontdane gelaat van Zijne Excellentie maar al te goed te zien: de minister had zijn discretie nodig.

De bezoeker had zijn stoel nog een weinig naderbij getrokken, en ging op zachte toon voort:

— Gij weet immers zeker dat wij hier niet beluisterd kunnen worden?

— Onmogelijk, Uwe Excellentie.

— Welnu, luister dan goed. Ik herhaal, dat ik die ontsnapping betreur van een gevaarlijk misdadiger, en toch ook weer niet. Want thans zal het wellicht mogelijk zijn, de zaak, hoe zal ik het zeggen...

— In de doofpot te stoppen, Uwe Excellentie? hielp Lannoy hem met een onderdanig glimlachje op weg.

— De uitdrukking is wellicht een weinig te sterk, mijnheer, hernam de Minister koel, maar het is een feit, dat mij het telefonisch bericht van de prefect aangaande de zaak hoogst onaangenaam getroffen heeft. Ziet gij, die diamanten van Madame Louise de Champfleury, die zijn, kort en goed, zij ontving die omstreeks een jaar geleden van mij ten geschenke.

De commissaris zette grote ogen op, en stamelde:

— Ik kan niet inzien, Uwe Excellentie houde het mij ten goede...

Weer hetzelfde gebaar van ongeduld van zoëven, en toen hernam de bezoeker.

— Het verwondert mij dat gij het niet aanstonds begrijpt. Het kan u toch niet onbekend zijn, dat het kabinet zich op het ogenblik in een zeer precaire toestand bevindt. Mijn vijanden zoeken naar iedere gelegenheid om het ten val te brengen, en gij zult wel inzien, met hoeveel woede zij zich op deze zaak zullen werpen, en haar uitbuiten. Ik hoop dat ik tot u spreek als tot een man van eer, mijnheer.

— Zijne Excellentie kan op mijn discretie volkomen rekenen, zei de hoofdcommissaris snel, want hij begreep dat dit de kans van zijn leven was.

— Dan zult gij ook wel inzien hoe hoogst onaangenaam mijn positie zou worden, wanneer deze zaak openbaar

werd gemaakt. Ik kom u dus verzoeken, ten eerste, met geen woord over de aan gelegenheid te reppen tegenover de journalisten, of althans van de juwelen in het geheel niets te zeggen. Ten tweede doe ik een beroep op uw gevoel van eer, en vraag u dringend, mij die juwelen zo spoedig mogelijk te willen ter hand stellen, natuurlijk tegen afgifte van een behoorlijk regu, hetwelk echter niet in de dossiers mag worden opgenomen, maar dat onder uw persoonlijke berusting moet blijven. Gij ziet dus wel, hoe zeer ik u vertrouw, en meen te mogen rekenen op uw stilzwijgendheid. Niet alleen zou ik onmogelijk worden gemaakt, wanneer deze zaak gepubliceerd werd, maar met mij het gehele kabinet. En wat er dan zou gebeuren met een hoofdcommissaris, onder wiens leiding een man als Raffles kon ontsnappen, dat, dat durf ik natuurlijk niet voorspellen.

Lannoy was reeds opgestaan, strekte de rechterhand met een plechtig gebaar uit, en verzekerde.

— Uwe Excellentie behoeft niet verder aan te dringen. Ik begrijp uw toestand volkomen, en, ook de mijne.

— Gij stemt dus toe?

— Dat spreekt immers vanzelf, Uwe Excellentie. Het is mijn plicht als goed vaderlander de naam hoog te houden van iedere Fransman van uw stand.

— Dat antwoord verwachtte ik, mijnheer. Wat die vrouw betreft...

— O, zij zal voorlopig de gevangenis niet verlaten, zei Lannoy schouderophalend.

— Des te beter. En als zij over de diamanten spreekt...

— Dan zal niemand haar geloven, omdat zij reeds weer in uw bezit zijn, Excellentie. Ik verzoek u dus slechts even het regu te ondertekenen en de zaak is naar ons beider wens geregeld.

De hoofdcommissaris ging weer zitten haalde een gedrukt formulier uit een lade van zijn schrijfbureau, vulde het in en schoof het de Minister toe, die er zijn handtekening op stelde.

Lannoy sloot het kostbare papiertje, dat hem zijn toekomst verzekerde, zorgvuldig weg in 'n ijzeren geldkistje, stapte toen toe op een zware wandkast, open-

de deze, en nam er na enig zoeken een eenvoudig kartonnen doosje uit met een touwtje omwikkeld, en waaraan 'n label was bevestigd met een opschrift en een paar cijfers.

— Hier is uw eigendom terug, Uwe Excellentie, zei hij glimlachend, de juwelen aan de minister ter hand stellend, die het doosje snel in zijn zak liet glijden, met een handdruk afscheid nam van de verrukte hoofdcommissaris, het politiebureau verliet, in zijn prachtige

slee stapte, en wegreed.

* * *

Op deze geniale wijze, men kan er de geheime archieven van de Parijse politie op naslaan, die de zaak nooit openbaar heeft durven maken, kwamen de juwelen van Louise de Champfleury weer in het bezit van John Raffles, die op zulk een weergaloze wijze, voor een paar uren de rol had vervuld van Zijne Excellentie de Minister van Justitie.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Viool en het Meisje

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266